

EMILY RODDA

KAYIP VADI

DELTORA

ALDIN
KİTAPLAR

10 YAŞ +

FAMILY RODDA

CANAVARLAR VE BÜYÜLER ÜLKESİ DELTORA...

Deltora ülkesinin koruyucusu olan Deltora Kemerinin kayıp yedi mücevherini arayan Lief, Barda ve Jasmine hedeflerine ulaşmak üzeredirler.

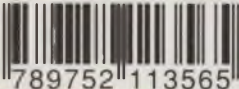
Buldukları altı mücevher, kemerin içinde ışıltılı parıldamaktadır.

Ancak yedinci mücevheri buldukları zaman Deltora ülkesi Gölgelelerin Efendisi'nin zulmünden kurtulacaktır.

Üç arkadaş tüm güçleriyle çeşitli korkunç ve tehlikeli olaylara cesaretle karşı koyarlar.

Şimdi karşılaştıkları karanlık ve esrarengiz olayları sadece güçleri ve cesaretleriyle yenmeleri olanaksızdır. Başaramazlarsa tüm çabaları boşa gidecek ve Kayıp Vadi'nin sisleri arasında sonsuza dek kaybolacaklardır.

ISBN 978-975-21-1356-5

9 789752 113565

ALTIN
KİTAPLAR

0013328

AV
R
2

KİTABIN ORJİNAL ADI	DELTORA QUEST THE VALLEY OF THE LOST
YAYIN HAKLARI	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
METİN VE GRAFİK	EMILY RODDA, 2000
GRAFİKER	KATE ROWE
KAPAK İLLÜSTRASYONU	MARC MCBRIDE, 2000
KAPAK İLLÜSTRASYONLARI	MARC MCBRIDE
BASKI	1. BASIM / AĞUSTOS 2012 AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul Matbaa Sertifika No: 10765

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1356 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

KAYIP VADI

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

1 * *Sessizlik Ormanı*

2 * *Gözyaşı Gölü*

3 * *Fareler Şehri*

4 * *Kum Bataklığı*

5 * *Korku Dağı*

6 * *Canavar Labirenti*

7 * *Kayıp Vadi*

8 * *Del'e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

1- GECENİN DEHŞETİ.....	9
2- EŞLİK	16
3- AKINTIYLA SÜRÜKLENME.....	22
4- SESSİZLİK	29
5- TORA'NIN SIRRI	36
6- YENİ GELENLER	42
7- İRADELER SAVAŞI.....	49
8- YOL AYRIMI	55
9- KAYIP VADİ	60
10- SARAY	67
11- OYUN	74
12- ARAMA	80
13- PARLAK KIVILCIMLAR	87
14- İSİM.....	94
15- KUTU	104
16- CEVAPLAR	113

DELTORA

Gölgeler Ülkesi

ÜLKESİ

Öykü Öncesi...

*Lief, Barda ve Jasmine büyüdü Deltora Kemerinin yedi mücevherini bulma görevini üstlenmişlerdi. Ülkenin karanlık ve korkunç yerlerinde gizlenmiş mücevherler Deltora Kemerindeki yerlerine konursa Deltora tahtının vârisi bulunabilir ve Gölgele-
rin Efendisi'nin zulumü sona erebilirdi.*

Şimdiye kadar altı mücevher bulundu: Sadakatin sembolü olan altın rengi topazın yaşayanları ruhlar dünyasıyla bağlantıya sokma ve zihni temizleme gücü vardı. Mutluluğun simgesi ve yılan panzehiri olan büyük yakut sahibi bir felaketle karşılaşacak olduğunda rengi soluklaşıyordu. Umudun mücevheri, gelecekte anlar gösteren opaldi. Gökyüzü taşı olan lapis-lazurit güçlü bir tılsımdı. Onurun simgesi zümrüt etrafta kötülük olduğunda donuklaşırdı. Ametist gerçeği kavrama ve sükûnet içindi.

Üç arkadaş esrarengiz Ecel'in liderlik ettiği gizli bir direniş hareketi keşfetmişti. Lief'in yaşlarındaki başka bir direnişçi Dain ise korsanlar tarafından kaçırılmış, Lief'in annesi ve babası hapsedilmişti.

Gölgelerin Efendisi'nin Gri Muhafızlar'a ve şekil değiştiren korkunç yaratıklar olan Ol'lara yakalanma korkusuyla üç arkadaş, şimdi Tor Nehri'ni geçip son hedeflerine gidecekler: Son taş olan büyük elmasın bulunduğu Kayıp Vadi'ye.

Devamı...

1

GEÇENİN DEHŞETİ

Hava kararmıştı ve etrafta çıt çıkmıyordu. Lief, Barda ve Jasmine gecenin karanlığında gölge gibi süzülüyorlardı. Yanlarında akmakta olan Tor Nehri ise âdeta sırlarını içinde barındırıyordu.

Güvenlikleri için gündüz yolculuk yapmamaya karar vermişlerdi. Ama gecenin de kendine has tehlikeleri vardı, öyle ki yollarını aydınlatması için meşale yakmaya dahi cesaret edememişlerdi ve ay bu gece bulutların ardına gizlenmişti. Karanlık; bir yandan onları gizlerken, bir yandan da etrafta dolaşan düşmanları, tüm delikleri, kayalıkları, çukurları, ağaçları, çalıkları ve sınır işaretlerini gizliyordu. Her adım, bilinmeyene doğru gidiyordu.

Önlerinde bir yerlerde köprü olduğunu biliyorlardı. Ona ulaştıklarında kendilerinde böylesine üzüntü yaratan nehri en sonunda geçebileceklerdi. Sonra Deltora Kemerinin yedinci mücevheri olan büyük elmasın bulunduğu Kayıp Vadi'ye doğru ilerleyebileceklerdi.

Emily Rodda

Ne var ki bu karanlıkta kimselerin dikkatini çekmeden köprünün yanından geçip gitmeleri de mümkündü. Tor Nehri'nin adı bile neşelerini kaçırmaya yetiyordu, ama en azından karanlık suların onları hedeflerine götüreceğini bildikleri için yanından bir an bile ayrılmıyorlardı.

Lief'in bir eli, giysisinin altında saklı olan Deltora Kemerindeydi. Ne yazık ki gözleriyle önlerindeki karanlığı delercesine tarasa da tüm gücüne rağmen kemer ona yardım edemiyordu.

"Yaklaştık." diye Jasmine fısıldadı.

Kızın yüzü ona döndüğünde Lief hafif, soluk bir karaltı gördü. Jasmine'in ceketinin içine kıvrılmış olan Filli, uykulu bir ses çıkardı. Kree omzunda sessizce duruyordu. Siyah kanatları karanlıkta görünmüyordu.

"Görüyor musun?" diye sordu Barda.

"Hayır." diye fısıldadı Jasmine. "Ama insan ve hayvan kokusu alıyordum. Köprü de bir köyün ilerisindeydi, hatırladın mı?"

Sessizce ilerlemeye devam ettiler ve en sonunda kendilerini açık bir alanda buldular. Lief solunda yükselen şeyin koyu, siyah bir duvar olduğunu sandı.

Belki silahlı köylüler güvenlik için duvarın arkasında gece nöbeti tutuyorlardı. Belki de Tor Nehri sularında yelken açan korsanlar ve kıyısında gezinen haydutlara rağmen köyün böyle sessiz olmasının nedeni buydu.

Eğer bir ses duyarlarsa nöbetçiler gelip araştırırlar ve acımadan saldırıya geçerlerdi. Nehir boyunca yaşadıkları üzücü deneyimlerden, tereddüt etmenin her şeyi kaybetmek anlamına gelebileceğini öğrenmişlerdi.

Üç arkadaş neredeyse hiç nefes almadan, ağır adımlarla ilerlediler. Duvarın arkasındaki koruluğa ulaştıklarında bulutlar dağıldı ve etraf bir anda aydınlandı.

Jasmine'in nefesi kesildi. "Çok şanslıyız." diye mırıldandı. "Eğer bu bir saniye önce olsaydı..."

Barda, Lief'in kolunu dürttü ve ileriye işaret etti. Lief ağaçların arasından köprüyü gördü. Çok yakındaydı ve ay ışığının altında güvenli görünüyordu. Uzun tüylü keçilerden oluşan bir sürü etrafa dağılmıştı; bazıları ayaktaydı, bazıları da otların üstüne yayılmıştı.

Köprü bir arabanın geçebileceği kadar geniş ve sağlamdı. Baş tarafındaysa büyük bir tabela vardı. Tabeladaki harfler solmuştu ama Lief yine de sözcükleri seçebiliyordu.

Lief'in yüreği hopladı. Toru! Deltora kral ve kraliçelerine sadık olan büyük şehir. Tahtın vârisinin saklanması için ideal bir yer.

Emily Rodda

Tora'ya yaklaşmış olmalıydılar. Ama günlerdir nehirden sahile kadar dolaşmalarına rağmen bir şehrin izine rastlamamışlardı. Lief o süre boyunca bu konu üzerine çok az düşünmüştü. Endişelenmesi gereken birçok şey vardı. Şimdiyse bu durum ona çok tuhaf geliyordu. Tora kesinlikle Tor Nehri'nin üstündeydi. Adının bile bir bağlantısı vardı.

“Tora, nehrin oldukça gerisine kurulmuş olmalı.” diye mırıldandı Barda. Anlaşılan o da aynı şeyleri düşünüyordu. “Ama en azından uzaktan bile görmemiş olmamız tuhaf.”

Lief başıyla onayladı. Bu gizemden dolayı hâlâ şaşkındı. “Belki karanlık olduğu için göremedik. Belki de Kayıp Vadi'ye giderken önümüze çıkabilir.”

“Edindiğimiz bilgileri dikkate alırsak böyle bir şey yapmamamız gerekiyor, en azından kemerdeki taşlar tamamlanana kadar.” diye fısıldadı Jasmine. “Dain uyarılmıştı...”

Dudağını ısırıp konuşmasını orada kesti Jasmine. Lief ve Barda da aynı şeyi yaptılar. En son korsanların sahildeki mağarasında çaresiz ve bağlı bir durumda gördükleri çocuğun hatırası zihinlerini doldurdu.

Dain, Tora'ya gitmeyi çok istiyordu. Artık bir daha orayı göremeyecekti. Şu anda korsanlar onunla beraber nehirden yukarı gidiyor olmalıydılar. Birkaç gün içinde Gri Muhafızlar'a teslim edilecekti. Lief, Barda ve Jasmine, onu kurtaramayacaklarını biliyor, onun üzgün ve korku dolu gözlerini akıllarından bir türlü çıkaramıyorlardı.

Çocuk kaçmak için elinden geleni yapacaktı. Ama Gölgerin Efendisi'nin altınları için deli olan silahlı bir haydut çetesi karşısında ne şansı vardı ki?

Jasmine hoşlanmadığı düşünceleri zihninden atmak ister gibi kafasını salladı ve sonra dikkatini köprüünün yanındaki keçilere verdi. “Bu hayvanları korkutmamak için çok yavaş hareket etmemiz gerekiyor.” dedi. “Eğer bir ses çıkarırlarsa her şey mahvolur.”

“İnsanlara alışkın olmalılar.” Lief; küçük boynuzları parıldamakta olan, uzun ve düz tüylü keçilere baktı. “Ama ay ışığının altında kendimizi onlara göstererek hareket etmeliyiz. Karanlıkta yaklaşırsak onları korkuturuz.”

Lief tek bir adım attıktan sonra aniden durdu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Keçilerden biri... Keçilerden birinde bir tuhafılık vardı! Vücudu yelken gibi dalgalanıp kabarıyordu.

Lief hızla gözlerini kırpmıştı. Bu ay ışığının bir oyunu olabilir miydi? Tekrar baktığında, o keçinin eski hâline döndüğünü gördü. Ama Barda koluna sıkıca yapışınca başka bir keçinin normal şekline dönmeden önce vücudunun titreyip başının yukarı doğru uzadığını gördü. Bu, Dain’in “Sarsıntı” dediği şeydi.

“Ol’lar!” diye fısıldadı. “Onlar keçi değil Ol!” Fark etmeden neredeyse bir Ol sürüsünün ortasına dalacaklarını anlayınca Lief’in midesi kasıldı. Ölmelerine ramak kalmıştı.

“Köprüyü koruyorlar.” Barda bu hayal kırıklığı karşısında dişlerini gıcırdattı. “Ne yapacağız?”

“Birimiz onları buradan uzaklaştırmalı ki diğerleri gizlice karşıya geçebilsin.” dedi Jasmine. “Ben...”

Barda hayır anlamında başını salladı. “Bu numaranın işe yarayacağını sanmıyorum Jasmine, fazlasıyla kalabalıklar. Bazıları kovalayacak, bazıları da geride kalacaktır. Şimdi düşününce aklıma geldi, sahile giderken bu köprüyü geçtiğimde diğer tarafta tünemiş bir yığın su kuşu gördüm. Hiç şüphesiz onlar da başka

Emily Rodda

Ol'lardı, ama o gün bunu fark etmemiştim. Hâlâ orada olacakları da kesin.”

“O zaman yolumuza devam etmeliyiz.” diye fısıldadı Lief. “Köprü'nün etrafından dolaşmalıyız. Böylece Ol'lar bizi göremezler. Nehrin daha yukarisına geçecek başka bir köprü buluruz.”

“Ama başka bir yol yok!” diye fısıldadı Jasmine. “Biliyorsun ki ben yüzemiyorum. Yüzebilsem de katil solucanlar...”

“Yüzemeyiz ama bir tekne işimizi görür.” diye sakince araya girdi Barda. “Ve deniz yolculuğu için yeterince paramız da var. Olmadı bir sal yaparız. Her şey yirmi Ol'la savaşmaktan daha iyidir.”

Geldikleri gibi sessiz bir şekilde nehirde uzaklaştılar ve köprü'nün etrafına geniş bir kavis çizerek nehrin yukarisına doğru ilerlediler. Arada sırada, ağaçların arasındaki boşluklarda, ay ışığında kıvılcıktan bekleyen keçiler gözlerine ilişiyordu.

*

Şafak söküp bulutların ardında kalan güneş kendini göstermeye başlarken, köy ve köprü çok gerilerde kalmıştı. Yemek yiyip dinlenmek için çalıların altında birbirlerine sokulup oturdular. Kree kramp girmiş kanatlarını açmak ve böcek yakalamak için havalandı.

İlk nöbeti Lief aldı. Pelerinine sıkıca sarıldı ve kendini rahatlatmaya çalıştı. Gözleri yorgunluktan kapansa da uyuyakalmak gibi bir korkusu yoktu, çünkü vücudu sinirden tir tir titriyordu.

Bir süre sonra Kree geri geldi ve çalılarının birine tünedi. Şafak yerini sıkıcı bir sabaha bırakmıştı. Lief'in tepesindeki alçak bulutlar her an koyulaşabilirdi. Yağmur yağacak, diye düşündü Lief ümitsizce. Hayvanlar yeşilliğinin arasında dar bir

Kayıp Vadi

patika oluşturmuştu ama o ana kadar ortalıkta tek bir hayvan görmemişlerdi ve Lief bundan çok memnundu. Ol'ların dolaştığı bir yerde yaşayan bütün canlılardan şüphe edilebilirdi.

Ecel, canlı varlıkların bile şekline bürünebilen Ol'lar olduğunu söylemişti. Gölgelelerin Efendisi'nin kötü sanatının eşsiz örneği olan Üçüncü Seviye Ol'lar -eğer anlatılanlar doğruysa- Kree'nin konduğu bütün çalılar ya da Lief'in tekmelediği herhangi bir çakıl taşı bile gizli bir düşman olabilirdi. Her an için korkunç bir değişim başlayabilirdi. Her an için beyaz, ortasında Gölgelelerin Efendisi'nin işareti olan, titreşen bir hayalet kalkıp onlara saldırabilirdi.

Hiçbir yer güvenli değildi. Hiçbir şeye güvenilemezdi.

Lief dudaklarını yalayıp içini kaplayan dehşeti yatıştırmaya çalıştı ama hâlâ iliklerine kadar titriyormuş gibi hissediyordu. Ellerini gömleğin altına soktu ve belindeki ağır Deltora Kemerine dokundu. Parmakları altıncı taş olan ametisti buldu. Ona dokunur dokunmaz, büyüü Lief'in içine aktı ve titreme yavaşça azaldı.

Bir şekilde bir tekne bulacağız, dedi kendi kendine. Nehri geçeceğiz. Görevimiz devam edecek. Hayatta kalacağız.

Ne var ki bir ağa yakalandıkları hissinden kendini bir türlü kurtaramıyordu. Bu, Gölgelelerin Efendisi'nin yavaş yavaş kendine çektiği bir ağıdı.

2

EŞLİK

Öğlene doğru Barda uyandı ve uyuma sırası Lief'e geldi. Öğleden sonra gözlerini açtığında gökyüzünün kurşuni bir renk aldığı, yeryüzünün ise bunaltıcı bir hâle geldiğini gördü. Doğrulurken başında inatçı bir ağrı vardı. Kütük gibi uyumuştu. Rüyaları şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi.

Barda ve Jasmine çantalarını topluyorlardı.

“Sen hazır olur olmaz yola çıkmamızın daha doğru olduğunu düşündük Lief.” dedi Barda. “Hava neredeyse akşam olmuş gibi karanlık ve eğer gerçekten karanlığın çökmesini beklersek yağmur başlamadan çok fazla yol katedemeyiz.”

“Sahile giderken yolda gördüğümüz diğer köy uzakta olmaz.” diye ekledi Jasmine. Dönüp ilerideki arazide göze çarpan çalılara dikkatlice baktı. “Hava kararmadan oraya ulaşırsak birisini bizi nehrin karşısına geçirmeye ikna edebiliriz.”

Lief içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. O uyurken konuşup kendisine sormadan planlar yapıyorlardı. Hiç şüphesiz, sabırsızca onun uyanmasını bekliyor, onun bir uykucu

Kayıp Vadi

olduğunu düşünüyorlardı. Acaba ne kadar yorgun olduğundan haberleri var mıydı? Saatlerce uyumuş olsa da hâlâ çok bitkindi. O kadar bitkindi ki bir hafta uyumak bile ona yetmeyebilirdi.

Birden, sıkıntısının aşırı yorgunluktan kaynaklandığını fark etti. Jasmine'in uykusuz gözlerine ve Barda'nın yüzündeki derin çizgilere baktı. Onlar da kendisi kadar yorgunlardı. Gülümsemeye çalıştı, başıyla onayladı ve eşyalarını toplamaya başladı.

*

Sonraki köye geldiklerinde hava daha da kararmış ama henüz akşam olmamıştı. Üç arkadaşı duvardaki açık kapıdan dikkatlice girdiler.

Etraf tam bir harabeye dönmüştü. Taştan olmayan her şey kül olmuştu. Finn, Nak ve Milne'nin tanıdık isimleri sağlam duvarlara karalanmıştı.

"Hırsız yerine kral olduklarını sanarak zafer coşkusuyla isimlerini yazmışlar, katil korsanlar!" diye söylendi Jasmine. "Çılgılık çılgılığa öldükleri için memnunum."

"Ben de." dedi Barda bütün kalbiyle.

Lief de onlara katılmak isterdi ama artık böyle hissetmiyordu. Özellikle Milne'nin Canavar Labirenti'ndeki korkunç sonu, olacakları anlayıp dehşet içinde kaçısını düşününce, nedense aynı dileklerde bulunamadı. İntikam artık ona pek de hoş görünmüyordu. Çok fazla acı çekmişlerdi.

Dönüp harabeleri araştırmaya başladı. Ama bu ıssız yerde geriye hiçbir şey kalmamıştı, ne insan ne de hayvan kalıntısı. Sığınacak tek bir delik bile yoktu.

Ve tekne de...

Lief, Barda ve Jasmine üzgün bir şekilde yola devam ettiler.

*

Emily Rodda

Gece yarısı yağmur başladı. Sağnak yağmur onları baştan aşağı sırlıklam edip kemiklerine kadar donduran sürekli bir yağmura dönüştü. Kree sefil bir şekilde Jasmine'in omzuna tünemişti. Sırlıklam olan Filli de kafasını Jasmine'in ceketinin içine sokmuştu.

Çamur ve karanlıkta zorlukla ilerlerken dikkatli olmaya, nehri geçmelerine yarayacak hiçbir şeyi gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı. Ama alçak çalılırların dışında etrafta ağaç yoktu. Kıyıya vurmuş kalas ya da kütük de. Karşılaştıkları hiçbir şey sal yapmaya uygun değildi.

Şafak söktüğünde, sular damlayan yaprakların altında bulabildikleri tek sığınakta hiç de rahat olmayan şartlarda dinlenmeye çalıştılar. Ama birkaç saat sonra yattıkları yer de sular altınca kalınca çaresiz, tekrar ağır ağır yürümeye başladılar.

Ve zaman ilerlemeye devam etti... Üçüncü yağmurlu günün başında, kabarmış, yatağından taşmakta olan nehri geçecek bir yol bulmak için tekrar durdular. Yağmur gündüz bile önlerini görmelerini engelliyordu, ama Lief ve Barda artık nehirden aşağı doğru ilerlemelerini engelleyen büyük sazlıkların karşısında olmaları gerektiğini biliyorlardı. Onları taşıyacak bir şey bulsalar bile buradan geçmenin bir anlamı yoktu. Kötü deneyimlerden, balçıkta bata çıka ilerlemenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmişlerdi.

"Bu lanet nehir sonsuza kadar yolumuzu kesmeye devam mı edecek?" diye homurdandı Jasmine. Tekrar dinlenmek için durmuşlardı. "Ve bu yağmur asla durmayacak mı?"

"Biraz daha gidersek Geniş Nehir'in Tor'la birleştiği yerin karşısına geleceğiz." dedi Barda. "En azından orada ağaçlar olduğunu biliyorum. Orada kendimize sığınacak bir yer bulur, yağmur dinene kadar dinleniriz. Hatta ateş bile yakabiliriz."

Islak, soğuk, karanlık bir rüyada ilerlemeye devam ettiler. Onlara çok uzunmuş gibi gelen bir süreden sonra Jasmine aniden durdu.

“Ne var?” diye fısıldadı Lief.

Jasmine’in ıslak eli Lief’in kolunu yakaladı. “Şişt! Dinle!”

Lief kaşlarını çatıp odaklanmaya çalıştı. Önce, duyabildiği tek şey yağmur ve kabaran nehrin sesiydi. Sonra diğer sesleri duydu. Kaba, öfkeli sesler. Bağırıyorlardı.

Üç arkadaş yavaşça ilerlediler. Sonra, fazla uzak olmayan bir mesafede yanıp sönen bir ışık gördüler. Onu daha önce ağaçların ardında kaldığı için görememişlerdi.

Ağaçlar! Lief en sonunda aradıkları sığınağa ulaştıklarını fark etti. Ama başkaları oraya onlardan önce varmıştı. Işık dalda sallanan bir fenerden geliyordu. Kara gölgeler etrafında dolaşıp arada bir önünden geçtikleri için titreşip duruyordu.

Sesler gittikçe çoğaldı.

“Bak sana söylüyorum, geri dönmemiz lazım!” diye bağırdı adam. “Düşündükçe daha çok emin oluyorum. Nak ve Finn’i ganimetle yalnız bırakmamalıydık. Geri döndüğümüzde orada olacakları nereden bileceğiz?”

Lief başını iki yana salladı. Hayal görmeye mi başlamıştı? Adamın “Nak” ve “Finn” dediğini mi duymuştu? Ağaçların arasındaki bu kişiler Dain’i Gri Muhafızlar’a götürmek için nehir-den giden korsanlar olabilir miydi? Ama burada ne işleri vardı? Şu ana kadar nehrin çok yukarısında olmaları gerekmez miydi?

“Nak ve Finn bizi bekliyor Gren.” diye homurdandı korsanlardan biri. “Ne derlerse desinler, gemideki şu çelimsiz direnişçi velet için alacağımız altından paylarını isteyecekler.”

Emily Rodda

Dain'den bahsediyorlardı! Lief ağaçların ötesinden nehri görmeye çalıştı ve korsan gemisinin soluk yelkenlerini hayal meyal gördüğünü sandı. Geminin kıyıya oldukça yakın demirlenmiş olması gerekiyordu. Ve Dain de o gemideydi!

“Sen herkese güvenen bir salaksın Rabin!” diye bağırdı Gren dedikleri adam. “Eğer haklıysam, Nak ve Finn'in, düşünecekleri bir avuç altından çok daha fazla şeyleri var! Yoksa nasıl olurdu da nehirden yukarı yalnız çıkmamıza izin verirlerdi? Gerçekten şu Ecel denen adamdan korktuklarına inanıyor musun? Onun Direnişçi olmaktan başka hiçbir özelliği yok ki!”

“Yağmur başladığında durmuş olmalılar.” diye fısıldadı Barda. “Belki nehir akıntıya karşı ilerleyemeyecekleri kadar hızlı akmaya başladı. Sığınmak için kıyıya çıktılar.”

“O zaman sandal buralarda, kıyıda bir yerde olmalı.” diye fısıldadı Jasmine.

“Nak ve Finn bize ihanet etmez!” diye tiz bir sesle bağırdı aralarındaki kadın. “Bunu söylediğin için sen hainin tekisin Gren. Dikkat et! Milne'ye ne olduğunu unutma.”

Diğer sesler öfkeyle mırıldandılar.

“Beni tehdit etme yaşlı cadı!” diye homurdandı adam. “Senin hafızana ne oldu? Mağaradaki mahkûmlardan birinin, bize Finn'in gizlice büyük bir mücevher bulduğunu söylediğini hatırlamıyor musun? Ya bu gerçekse?”

“Canavar Labirenti'nde bulunan bir mücevher mi?” diye alay etti Rabin. “Ah, evet, büyük ihtimalle bulmuştur, buna eminim! Böyle peri masallarına inanacak kadar kafayı mı yedin Gren?”

“O berbat çeneni kapa Rabin!” Gren'in sesi öfkeden iyice sertleşmişti.

“Sen kapa çeneni şişman budala!”

Kayıp Vadi

Ani hareketler ve bir bağışmadan sonra acıyla inleme sesi duyuldu.

“Ah, lanet herif!” diye çığlık attı kadın.

Bir Şey fenere çarptığı için ışık hareketlendi ve söndü.

“Uzak durun!” diye bağırdı Gren. “Sen...”

“Onu bırak!” diyen birkaç öfkeli ses duyuldu.

Sonra aniden, sanki mürettebatın geri kalanı da kavgaya tutuşmuş gibi ağaçlıktan sesler yükselmeye başladı. Yağan yağmurun arasından bağrışmalar, homurdanmalar, birbirine çarpan çelik sesleri, kırılan dallar, yumruklama ve çığlık sesleri duyuluyordu.

“Nehre!” diye mırıldandı Barda. “Çabuk!”

3

AKINTIYLA SÜRÜKLENME

Dize kadar yağmur suyuyla dolmuş olan sandal nehrin kıyısında yalpalayıp duruyordu. Korsanların sonuncusu da kıyıya çıktığı için sandalın karaya çekildiği kesindi. Ama o zamandan beri yağın yağmur yüzünden kabaran nehir, sandalın yüzmesine neden olmuştu. Eğer bir ağaca bağlı olmasaydı sürüklenip gidecekti.

Arkadaşları sandala doğru süzülürken Barda'nın ipi çözmesi birkaç saniye sürmüştü. Kree arkalarından geliyordu. Barda küreklerin başına geçti, derin sulara doğru ilerlemeye başladılar.

Yağmur sesinin arasından hâlâ bağırma ve çığlık sesleri duyuluyordu. Yakındaki demir atmış korsan gemisinin yan tarafındaki iki lomboz âdeta bir çift göz gibi parlıyordu. Daha önce bunu fark etmemiş olan Lief, bir yandan sandalın içindeki suyu çılginca boşaltmaya çalışırken, geminin güvertesine bakıp bir hareket belirtisi arıyordu.

Bu arada Barda, küreklerle mücadele ediyordu. Ama bu işte uzman değildi ve nehrin kabaran suları sandalın etrafında

dalgalanıp onun her hareketiyle savaşıyor, onları akıntıya doğru sürüklüyordu.

“Akıntı çok güçlü! Gemiye kadar gidebileceğimden emin değilim.” diye bağırdı Barda, ıslak saçlarını geriye doğru iterken.

“Gitmelisin!” diye bağırdı Jasmine. Ve Barda, ancak o zaman kızın, Dain’in kurtarılmasını ne kadar çok istediğini fark etti. Daha önce hiçbir şey söylemeden, Dain’in kaçırılışını, diğer tüm felaket anlarında büründüğü sükûnetle kabul etmiş gibi görünmüştü. Oysa şimdi Dain çok yakındı, onu geride bırakma düşüncesine katlanamazdı.

Dışlerini gıcırdatan Lief kovayı bir kenara fırlatıp kürekçi oturağına doğru emekledi. “Kenara çekil!” diye bağırdı ve Barda’nın yanına sıkışıp küreklerden birini kapdı. Daha önce hiç kürek çekmemişti ama korsanların nasıl kürek çektiğini izlemişti. Onların yaptıklarını taklit edebilirdi. O ve Barda beraberce öne eğildiler, geri çekildiler, eğildiler, tekrar geri çekildiler.

Küreklerle yüklenen fazladan güç, etkisini göstermeye başladı. Sandal yavaş yavaş korsan gemisine yaklaştı. Sonra birisinin bağırtısı duyuldu, ama bu ses kıyıdan değil gemiden gelmişti.

Lief etrafa bakındı. Birisi güvertede durmuş çılgınca el sallıyordu. Bu Dain’di. Yanında hoplayıp zıplayan daha küçük bir şey vardı, elindeki feneri hızla sallıyordu. Lief; onun Dain’in Polypan dediği tuhaf, ufak tefek, hırsız yaratık olduğunu fark etti. Korsanlar onu da Dain’le beraber gemide bırakmış olmalıydılar. Ve bir şekilde Dain onu, kendini serbest bırakmaya ikna etmişti.

Dain tek ucu geminin güvertesine bağlı bir halatı kaldırdı. Sonra sanki atacakmış gibi çevirmeye başladı.

“Buraya!” diye bağırdı Jasmine. Ellerini uzatıp ayağa kalktı. Bu sırada sandal tehlikeli bir şekilde yalpalıyordu.

Emily Rodda

“Otur!” diye bağırdı Barda. “Bizi devireceksin! Lief, çek!”

Jasmine'in bağırtısına Kree'nin keskin çıığı eklendi ve sandal ileri doğru ani bir hamle yaptı, dalgaların üstünde yükselip alçaldı. Lief tekrar omzunun üstünden gemiye bir göz attı. Korsan gemisinin kara silueti, parlayan lomboz pencereleri artık çok yakındı.

Dain'in attığı halatı Jasmine yakalamıştı. Şimdi iki deniz aracının arasında uzanan gergin ince bir ip vardı. Kesinlikle kopacak gibi görünmesine rağmen inceliş çatırdadı ama kopmadı.

“Onu tutamıyorum!” diye bağırdı Jasmine. Sandalın ucunda öylesine tehlikeli bir açıyla eğilmişti ki nehrin azgın dalgaları başının tam altında köpürüyordu. Filli korku içinde kızın omzunda dişlerini tıkırdatıyordu. Yardım edemeyecek durumdaydı, düşmekten dehşet derecede korkuyordu. Kree yanlarında kanat çırıp panik içinde ötüyordu.

Barda elindeki küreğı bıraktı ve çabucak yanlarına gitti. Halatı güçlü elleriyle yakaladı ve çekti. Sandal yalpalayıp dalganın üstünde debelendi. Lief bu arada iki küreğı daha sıkı yapışarak akıntıyla tek başına savaşmak için elinden geleni yaptı.

“Geriyeye git Dain!” diye Barda'nın bağırdığını duydu. “Biz gemiye çıkacağız!” Lief tekrar dönüp bakma riskini göze aldı. Hemen yanı başında Polypan'la Dain'in geminin yanında parlayan lomboz pencerelerinin arasında asılı duran halat bir merdivenden çılınca aşağı indiğini gördü. Fener hâlâ Polypan'ın elindeydi ve âdeta üçüncü bir göz gibi parlıyordu, yanıp sönen ve sallanan bir göz...

Lief yağmurda gözlerini kısarak baktığında diğere iki gözün de yanıp söndüğünü fark etti. Ve kesinlikle öncekinden parlak, hem de çok daha parlaktı.

Kayıp Vadi

“Dain!” diye öfkeyle bağırdı Barda. “Dain! Bu sandal çok küçük. Biz...”

Dain bunu duymuş olsa da umursamadı. Döndü ve bir eliyle halata tutunup atlamaya hazırlandı. Sırılsıklam olmuş saçları kafasına yapışmıştı. Fenerin ışığında parıldayan yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Üstündeki Polypan bir şeyler söyleyip panik içinde halatı sallıyordu.

Sonra Lief duman kokusunu aldı.

“Yangın!” diye bağırdı.

Bu kelime daha ağızından çıkar çıkmaz geminin ortasında bir yerden bir gümbürtü duyuldu. Lombozlar parçalandı ve içlerinden alev dilleri fışkırdı. Geminin yanında büyük çatlaklar oluştu ve içi alevle doldu. Yağmur, yanmakta olan tahtalara düştükçe tıslayıp buhara dönüşüyordu.

Dain ve Polypan beraberce atlayıp sandalın içine düştüler. Sandal yan yattı. Koca bir dalga Lief’i geriye doğru savururken kürekler de elinden düştü.

Sandal tekrar dengesini sağladı. Sonra dalgayla yine yalpaladı ve yana yatıp hızla sürüklenmeye başladı. Zaten iki fazla yolcusu vardı. Bu sırada içi suyla doldu. Düşüşünün etkisiyle sersemleyen Dain olduğu yere yığılırken Jasmine kovayla çılgınca su boşaltıyor, Barda ve Lief küreklere asılıyorlardı. Polypan sandalın başına sıkıca tutunup korku dolu bir çığlık attı. Yaratık bu sandalları tanıyor, o yüzden başlarına gelecekleri de çok iyi biliyordu.

Nehir kıyısından öfkeli çığlıklar duyuluyordu. Korsanlar bu gürültüyü duymuş, sandalın kaybolduğunu fark edip yangını görmüşlerdi. Bütün gücüyle sandalı dengede tutmaya çalışan Lief, tekrar yaktıkları fenerin parıltısında zıplayan gölgelerini

Emily Rodda

gördü. Ama bu minnacık parıltı, geminin dönüştüğü cehennemle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Aralıksız yağan yağmurun ve nehrin azgın sularının karşısında yangının aynı şiddetle sürmesi imkânsız gibi görünüyordu. Ne var ki yangın güvertenin altında başlamış ve ambarlarda kontrolden çıkmıştı.

“Başlatan Polypan’dı!” diye bağırdı Dain. Doğrudu. “Güvertenin altındaki bazı bölmelere; yağ ve boyaların depolandığı yere fener attı. Bir yandan yağmur, bir yandan korsanların dayakları onu çıldırttı.”

Belki de çiğnemeyi sevdiği kahverengi sakızı özlemesi gibi, diye düşündü Lief. Sandalın başına sıkıca tutunmakta olan uzun kollu vahşi yaratığa gözlerini dikti. *Nehir Kraliçesi*’ni terk etmemiş olmayı ne kadar da istiyor olmalıydı.

“Bu gemiden uzaklaşmalıyız!” diye yağmurun altında bağırdı Barda. “Eğer batmaya başlarsa bizi de beraberinde çeker!”

O ve Lief tekrar küreklere asıldılar. Ama beceriksiz çabalarının bir faydası olmadı. Akıntıya kapılarak sürüklenmeleri an meselesiydi. Jasmine ne kadar hızlı boşaltırsa boşaltsın içeri daha fazla su doluyordu.

Polypan çığlık attı, gözleri dehşetle parladı. Sonra, hiçbir uyarı yapmaksızın, aniden bulunduğu yerden Barda’yla Lief’in yanına fırladı. Onları kenara itip küreklere kapı.

Bağırıp çağıran Barda, ona doğru atıldı.

“Hayır!” diye bağırdı Lief. “Bırak. O bizden çok daha iyi kürek çekebilir. Hepimizi kurtarabilir!”

Polypan iki güçlü kürek çekişiyle sandalı çevirdi. Sonra, geriye yatıp güçlü kollarını şişirerek kürek çekmeye başladı. Ve sanki sandal sonunda bir ustanın ellerinde olduğunu anlamış gibi

dalgaları yarmaya başladı. Birkaç saniye içinde yanan gemiden uzaklaşmış, nehrin karşı kıyısına doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Jasmine suyu boşaltmaya devam etti ve sandalın içindeki su yavaş yavaş azaldıkça hızları daha da arttı. Kısa bir süre sonra, yanan gemi çok gerilerinde kalmıştı. Önlerinde Geniş Nehir'in engin ve durgun suları uzanacaktı. Bir de üstündeki köprü. Önlerinde Suların Birleştiği Yer adlı köy ve *Nehir Kraliçesi* tabelasının olduğu küçük iskele de vardı.

Filli havayı koklayarak dişlerini heyecanla takırdattı.

“Çok yakınız!” diye bağırdı Jasmine. “Neredeyse kıyıya geldik!”

Polypan dönüp, takırdayan kahverengi dişlerini gösterdi. Kolları bir an için bile durmadı, ama gözleri karanlığı tararken âdeta yanıyor gibiydi.

İki nehrin kabaran suları birbirine karışırken etraflarında girdaplar oluşturuyordu. Sandal hızla ileri fırladı. Bir anaforu yarıp çıkmak gibi, diye düşündü Lief, oturduğu yere sıkıca yapışarak. Eğer Polypan kürek çekmeseydi, asla buradan sağ çıkamazdık.

Ama biraz sonra Polypan artık kürek çekmekten vazgeçmişti. Kürekleri bırakıp yerinden atladı. Pruvanın üstüne sıçradı, hızla Dain'le Jasmine'in yanından geçti ve karanlığa karıştı.

Ahşap bir zeminin üzerinde koşan ayak sesleri duyuldu.

“O iskele!” diye bağırdı Jasmine.

Hızla sandaldan uzanıp eski iskeledeki *Nehir Kraliçesi* tabelasının direğini yakaladı. Ama azgın sular o iyice tutunmadan sandalı alıp götürdü. Sonra sandal döne döne nehirde sürüklenmeye başladı. Küreklerden biri suya düştü, girdaplar yapan akıntıya kapılıp gözden kayboldu.

Emily Rodda

Barda diğerini yakalamak için fırladı ama çok geç kalmıştı. Diğer kürek de suya düştü.

Ellerinden hiçbir şey gelmiyordu. Vahşi sular onları sürüklerken yalpalayan sandallarının yanlarına sıkı sıkı tutunmak dışında hiçbir şey yapamadılar.

SESSİZLİK

Durgunluk. Sessizlik. Lief kapalı göz kapaklarının altından pembe ışığı seçebiliyordu. Şaşkınlık içinde uyandı. Hâlâ üzerinden o korkuyu atamamıştı. Son hatırladığı şey sandalın bir şeye çarptığı, olduğu yerde döndüğü, sonra karanlıkta çılginca, girdaplar yaparak çırpınışlarına devam ettiğiydi.

Uyuya mı kaldım, diye düşündü. Nasıl olabilir?

Aslında uyumuş ya da bayılmış olduğu kesindi. Sonunda yağmur durmuş o berbat gece sona ermişti.

Gözlerini açtı. Gökyüzü pespembeydi. Şafak...

Yavaşça oturdu. Önünde kocaman, çarşaf gibi dümdüz bir göl vardı. Jasmine yanında uyuyordu, yanağı bir oturağın sert tahtaları üstündeydi. Kree yanında durmuş, onu korumaya çalışıyordu. Barda yakınında yatıyor, düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Ve Dain. Pruvada oturmuş, kara gözlerinde şaşkın bir ifade vardı.

Lief, "Neredeyiz?" diye kısık bir sesle sordu. "Ne oldu?"

"Bir şeye çarptık... Sanırım selin oluşturduğu bir kum adasına." dedi yavaşça Dain. "Bizi nehirden ayıran bir kanala atmış

olmalı. Sonra nehirden aşağıya gideceğimize buraya, bu büyük göle sürüklendik.”

“Ama Tor Nehri'nin yanında hiç göl yok!” diye itiraz etti Lief. Başını iki yana salladı, kendi gözlerine inanamıyordu. Fakat uzaktan nehrin bir bölümünün denize doğru aktığını görebiliyordu.

“Göründüğü kadarıyla bir zamanlar burada bir göl varmış.” dedi yavaşça Dain. “Şimdi selden dolayı tekrar eski hâlini aldı. Anlamıyor musunuz? Burası sazlık Lief. Şimdi eskiden olduğu gibi tekrar gölün içindeler. Ve gölün kenarındakileri gizleyen sis de yok.”

Eliyle işaret edince Lief döndü. Tam arkasında kuru bir arazi ve uçsuz bucaksız titrek bir ışık vardı.

“Orası Tora.” diye fısıldadı Dain. “Tora.”

Lief göz kamaştırıcı ışık karşısında gözlerini kısıtı ve en sonunda kulelerin, mazgalların ve surların parıldayan şekillerini fark etti. Önce şaşkınlık içinde binaların bir tür büyüyle parıldadığını sandı. Sonra, titreşen ışığın iyice cilalanmış, binlerce sert beyaz yüzeyden yansıyan sabah güneşinden kaynaklandığını fark etti.

Şakır şakır yaşlar akan gözlerini silip başını çevirdi. Şehri net bir şekilde görmek imkânsızdı. Yine de gördükleri karşısında şaşkınlığa düşmüş, şehrin sessiz, dokunulmamış güzelliği karşısında huzur bulmuştu.

“Tora mermerden oluşan bir dağa büyü yapılarak inşa edilmiş.” dedi Dain. “Mükemmel... tek bir çatlak bile olmadan tek parça.”

Sesi daha yüksek ve kalın çıkıyordu. Lief merak içinde ona baktı ve dimdik oturduğunu gördü. Lief, Dain'i tanıdığından beri

bu tavrı sadece bir kez gördüğü için aniden daha yaşlı, gururlu ve daha az kırılğan göründü gözüne. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Sanki yüzündeki maske düşmüş, onu korumasız bırakmıştı.

Dain, Lief'in üzerine kilitlenen bakışlarını hissetti ve çabucak döndü. "Şimdi şehre girmek için güzel bir saat." dedi sıradan bir ifadeyle. "Saat çok erken. Çoğu insan daha uyanmamıştır bile."

Karşılık bile beklemeden, sandalın arkasına doğru yavaşça ilerledi ve kıyıya çıktı. Sandal yavaşça sallandı. Barda ve Jasmine gözlerini açıp şaşkınlık içinde oturdular.

"Ta... tamam." diye kekeledi. "Güvendeyiz. Sel eski bir gölü doldurmuş. Ve görüldüğü kadarıyla... Tora'ya geldik."

Dain gibi yapıp eliyle gösterdi. Tıpkı onun birkaç saniye önce yaptığı gibi Barda ve Jasmine dönüp titreşen ışıktaki gözlerini kırıştırdılar.

"Demek Tora gerçekten nehrin yanındaymış!" diye bağırды Jasmine. "Ya da nehrin yanındaki bir gölün üstünde."

"Ve Dain hiçbir engelle karşılaşmadan şehre kadar rahatça gideceğini mi sanıyor?" diye mırıldandı Barda. "Tora düşmanın elinde."

Lief kaşlarını çattı. "Ecel de aynı fikirde, onun gerçeği söyleyip söylemediğini merak etmeye başladım. Şehri net bir şekilde seçemiyorum ama kapıda Gri Muhafızlar yokmuş gibi görünüyor. Surlarda Gölgelelerin Efendisi'nin mührü yok. Etrafta ne bir zarar, ne bir yıkım, ne de bir döküntü var. Ve bütün güzelliğiyle dikilip duruyor Barda. Muhafızlar tarafından böyle yönetilen bir yer duydun mu?"

Barda tereddüt etti. Sonra kurumuş ağzını eliyle sildi. "Bu mümkün mü?" diye fısıldadı. "Tora'lıların büyüü Gölgelelerin

Efendisi'nin kötülüklerini geri püskürtecek kadar güçlü olabilir mi? Eğer öyleyse, Lief... eğer öyleyse..."

Lief'in kalbi heyecandan güm güm atıyordu. "Eğer öyleyse Deltora tahtının vârisi orada bizi bekliyor olabilir."

Şehir ışıkların ardına gizlenmiş bir şekilde sessizce önlerinde dikiliyordu. Gölün kıyısı önlerinde bomboş ve davetkâr bir şekilde uzanıyordu. Ama Lief adım atar atmaz, heyecan, yerini korkuyu bıraktı.

Başını eğdi ve yavaşça Dain'i takip etti, korkusuyla savaşıp onu anlamaya çalışıyordu. Bu refleks olarak geliştirdiği bir davranış mıydı, yoksa düşmanların pusuya yattığı bir yere önlem almadan daldıkları için duyduğu bir isteksizlik miydi? Ya da Tora'nın büyüünden mi korkuyordu?

Belki de o anın gelmesinden, Deltora tahtının vârisiyle karşılaşmaktan mı korkuyordu?

Başını kaldırdı ve şaşkınlık içinde Dain'in neredeyse kıyının kenarında olduğunu gördü. Tek başına duran çocuk bir an tereddütten sonra göz kamaştırıcı ışığın içine daldı ve gözden kayboldu. Lief gözlerini kıstı ve sulanmaya başlayınca dek bakmaya devam etti.

Tökezleyerek ilerledi ve kılıcını gizlemek için pelerinine sarıldı. Düşman gibi görünmemeliyiz, diye düşündü. Biz...

"Lief!" Barda'nın öfkeyle seslendiğini duydu ve arkadaşlarının kendisini kaybettiklerini fark etti. Pelerini baştan aşağı parıldıyor ve onu ışıkla sarıyordu. Barda'nın seslenmesine karşılık verip bir süre bekledi. Barda ve Jasmine birkaç saniye sonra yanına geldiler. Kamaşan gözlerini kollarıyla kapatmışlardı.

Berberce şehir surlarına kadar yürüdüler. Yavaş yavaş ışıkla bütünleşmeye başladılar. Yürümekte oldukları kıyı şeridi sona eriyor, Tora; önlerinde bütün görkemiyle uzanıyordu.

Huzur içinde bir an için durdular. Sonra, zarar vermek istemediklerini gösterir şekilde ellerini öne uzatarak şehrin girişi olan koca kemerden geçtiler.

Anında tüyler ürpertici bir karıncalanma hissettiler. Sanki derin, serin ve temiz bir suyun içine dalmışlardı. Bir an için, zaman durmuş gibiydi ve Lief nerede olduğunu ya da ne yapacağını tamamen unutmuştu. Kendine geldiği zaman kamaşan gözlerinin onu aldattığını fark etti. O kemerin bir kapı olduğunu sanmıştı ama sandığından çok daha genişti. Doğrudan şehre gireceklerine, kendisi ve arkadaşları yankılar yapan bir tünelin gölgesinde duruyorlardı. Etraflarında hoş bir beyazlık dolaşıyordu.

Kree, Jasmine'in kolunda hafifçe sallanıp gıdıkladı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Jasmine. "Bu... his?"

Lief başını kararsızca salladı, şimdi o korkmuyordu. Hatta hatırladığı kadarıyla hayatında hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Yavaşça tünelin sonuna doğru yürüdüler ve en sonunda şehrin ışıklarına ulaştılar.

Onları karşılamaya gelen cübbeli birileri yoktu. Önlerine atlayıp onlarla alay eden Gri Muhafızlar da yoktu. Sessizlik ürkütücüydü. Çizmelerinin sesi geniş, parıldayan caddede yankılanıyordu.

Yana dönen Lief gömleğini kaldırdı ve Deltora Kemerine baktı. Yakut her zamanki gibi parlıyordu. Demek henüz ortada bir tehlike yoktu. Ama... zümrüt!

Lief bakakaldı. Zümrüt parlaklığını kaybetmişti. Korku Dağı'ndaki Canavar Gellick'in elinde olduğu zamanlardaki gibi cansız ve donuklaşmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Burada kötülük mü vardı? Ya da... zümrüdü donuklaştıran başka bir şey hatırlar gibiydi. Neydi bu?

Emily Rodda

O ve arkadaşları yürümeye devam ettiler. İki yanlarında uzanmakta olan evler, kuleler ve saraylar pırıl pırıl göğe doğru yükseliyordu. Uzun pencereler ve açık kapılardan ipek halılar, renk renk örtüler ve şık mobilyalar görünüyordu. Her yer saksılar içinde açmış pırıl pırıl çiçekler ve vızıldayan arılarla doluydu. Meyve ağaçları; yiyecek ve içeceklerin hazır durduğu, fiskiyelerinden sular fışkıran avluların etrafındaki kocaman saksılarda serpilmişlerdi.

Ne var ki fiskiyelerin yanında oturan, yemek yiyen, ipek halılarda oturan veya rahat koltuklarda dinlenen hiç kimse yoktu. Şehir tamamen terk edilmişti.

“Sanki Suların Birleştiği Yer’e benziyor.” diye fısıldadı Jasmine.

“Hayır.” dedi sıkıntıyla Barda. “Suların Birleştiği Yer harabeye dönmüştü. Ama burası... insanlar daha beş dakika önce terk etmiş gibi duruyor.”

Omzunun üstünden baktı. “Tora’lıların büyüğü ne kadar güçlü acaba?” diye mırıldandı Barda. “Kendilerini görünmez kılmış olabilirler mi? Ayrıca Dain nerede?”

Enselerindeki tüyler diken diken olmuş bir hâlde merakla boş mermer caddelerde ilerlediler.

En sonunda, şehrin merkezindeki dev meydana geldiler ve burada Barda'nın sorularından biri yanıtlanmış oldu. Dain oradaydı.

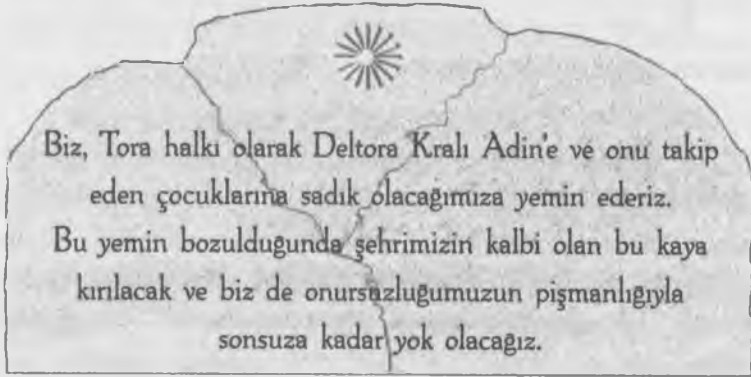
Burada meydanı çevreleyen yüksek sütunlarla süslü büyük binalar vardı. Bunların en büyüğünün önünde geniş bir merdiven, en üst basamağında ise oyma bir kutu duruyordu. Buraya ait değil gibiydi. Sanki bir amaç için getirilip burada bırakılmıştı.

Kayıp Vadi

Dain merdivenleri çıkmamış, meydanın ortasından yükselen dev mermer parçasının dibine çömelmişti. Lief onun, babasının Del'deki sarayda gördüğü bir resme göre tanımladığı taş olduğunu hemen anladı. Ama taşın tepesinden fıskıran yeşil alevler yoktu ve baştan aşağı çatlamıştı.

Lief, Barda ve Jasmine ona yaklaşırken Dain de tek bir hareket olmadı. Hatta yanına gelip adını söylediklerinde dahi orada olduklarını bile fark etmemiş gibiydi. Donuk ve ümitsiz bakışları taşa odaklanmıştı.

Mermere kazınmış olan hitabenin içinden geçen çatlak tıpkı bir yara izi gibi duruyordu.

TORA'NIN SIRRI

Lief çatlamış taşa baktı. *Deltora Kemer*i'ndeki zümrüdü'nün güçlerini tanımlarken kullanılan kelimeleri hatırlayınca içine bir hüznün çöktü.

✿ **Zümrüt onurun simgesidir. Kötülük karşısında ve bir yemin bozulduğunda rengi solar.**

Şimdi zümrüdün neden parlaklığını yitirdiğini daha iyi anladı. "Tora yeminini bozdu." diye mırıldandı. "Peki niçin? Niçin?"

Barda bir hayal kırıklığı ve hüsrana iniltisiyle uzaklaştı. Ama Lief ve Jasmine peşinden gitmediler.

Lief elini Dain'in omzuna koydu. "Ayağa kalk Dain." dedi yavaşça. "Seni burada bekleyen hiçbir şey yok. Hiçbirimiz için yok. Tora terk edilmiş. Her şey efsunla korunuyor ama yaşam yok. Sanırım uzun zamandır böyle. Bu yüzden göl bataklığına dönmüş ve şehir nehirden uzaklaşmış."

Dain perişan bir hâlde başını salladı. “Böyle olamaz.” diye fısıldadı. “Öyle uzun zamandır bekliyorum ki.” Yüzü asılmış ve fazlasıyla hüzünlenmişti. Bütün vücudu titredi.

Jasmine yanına diz çöktü. “Dain, niçin Tora’ya gelmek zorundaydın? Bize gerçeği söyle!”

Dain’in sesi iyice kısılmıştı. “Annemle babamın burada olduğunu sanmıştım. Annem her zaman bana, eğer bir gün ayrılırsak Tora’da buluşmamızı öğütlerdi. Burada ailesi olduğunu ve bizi yanlarına alacaklarını söylerdi.”

Elini yumruk yaptı. “Bir yıl önce haydutlar çiftliğimize saldıldılar ve beni ölüme terk ettiler. Bir süre sonra Ecel geldi. Beni kurtardığında annemin söylediklerini söyledim. Bana bunu hiç kimseye anlatmamamı öğütledi, çünkü oğullarının direnişçilere katıldığı bilinirse annemle babam Tora’ya geldiklerinde tehlikede olacaklarmış.”

“Bunu kim bilebilir ki?” diye sordu Lief.

“Ecel kampta bir casus olduğundan şüpheleniyordu. En azından bana öyle söyledi.” Dain çatlamış taşa baktı. Gözlerinde hüzün vardı. “Ama aynı zamanda bana Tora’nın casuslarla dolu olduğunu ve Gri Muhafızlar’la Ol’lar tarafından istila edildiğini de söyledi. Her zaman yalan sözlerle beni avutmuş. Şehrin terk edilmiş olduğunu ve burayla ilgili boşuna umutlandığımı biliyordu.”

Titreyerek derin bir nefes aldı. “Kaleye asla geri dönmeyeceğim. Asla.”

Başını eğdi ve öylece kaldı. Lief, ona baktı. Bir zamanlar Dain bütün dertleri için Ecel’i suçladığından şimdi de kızmış olabileceğini düşündü. Ne de olsa Dain, Ecel’in esiri değildi. Ne zaman istese direnişçilerden ayrıılıp tek başına Tora’ya gelebilirdi.

Emily Rodda

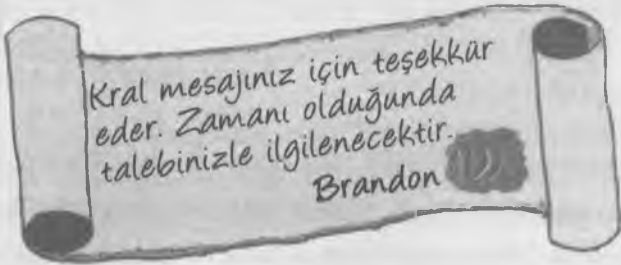
Ama belli ki artık öfkelenmiyordu. Sadece pişmanlık duygusu yaşıyordu.

“Şuraya bak!”

Barda'nın sesi tuhaf çıkmıştı. Lief başını kaldırdı ve arkadaşının büyük binanın merdivenlerine çıkmış olduğunu gördü. Arkasındaki zarif beyaz sütunlar gökyüzüne doğru yükseliyordu ama o aşağı, elindeki açık, oyma kutuya bakıyordu.

“Sen git.” dedi alçak bir sesle Jasmine. “Ben burada kalacağım.”

Lief ayağa kalktı, meydanı geçti ve merdivenlerden çıktı. Barda görmesi için kutuyu uzattı. İçinde bir yığın küçük parşömen rulosu vardı. Lief birini aldı ve açtı.

Lief kutuyu karıştırıp başka rulolara baktı. İmza hariç hepsi aynıydı. Bazıları Kraliçe Lilia, diğerleri Endon'un babası Kral Alton tarafından imzalanmıştı. Bazılarında da Endon'un adı vardı.

“Bunlar babamın bana gösterdiği mesajlara benziyor.” dedi tekdüze bir sesle Lief. “Talep ve şikâyetlerini belirten Del halkından gelen mesajlar.”

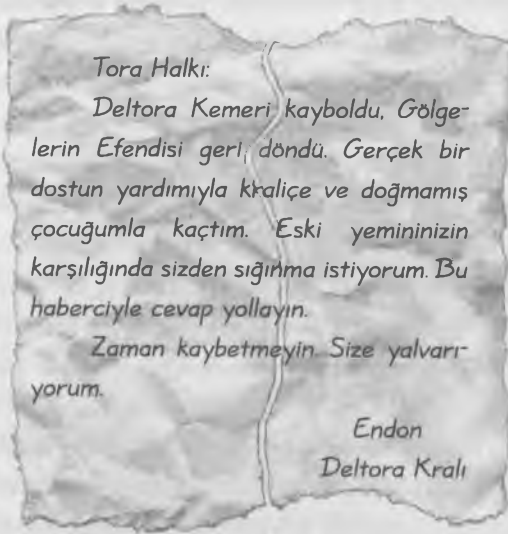
Barda başıyla onayladı. “Göründüğü kadarıyla Tora'lılar da talep ve şikâyetlerini yollayıp aynı cevapları almışlar. Onların da

Kayıp Vadi

Deltora halkı gibi kendilerini terk edilmiş hissettiklerini düşünabiliyorum. Demek son mesaj geldiğinde...”

Lief'e iki buruşmuş kâğıt parçası verdi. “Bunlar da kutuyadı.” dedi ciddi bir şekilde. “Diğerlerinin en üstünde.”

Lief iki parçaya ayrılmış notu birleştirdi ve okudu.

Lief mesaja bakakaldı. “Haberci mi? Ne habercisi?” diye kekeledi.

“Hiç şüphesiz bir kuş.” dedi Barda. “Kree gibi siyah bir kuş olduğu neredeyse kesin. Bir zamanlar Deltora’da çok vardı ve eskiden zekâlarından ötürü her zaman Kral’ın Kuşları olarak anılırlardı. İşte büyük ihtimalle Büyücü Thaegan bu yüzden onlardan nefret ediyor ve onları yemek hoşuna gidiyordu.”

“Tora’lılar bu mesajı yırtmışlar.” diye fısıldadı Lief. “Yardım etmeyi reddetmişler ve yeminlerini bozmuşlar. Bu kadar çok şeyi nasıl riske atabildiler?”

Emily Rodda

Barda omuz silkti. Yüzündeki ifadeden hayal kırıklığı içinde olduğu anlaşılıyordu. “Belki Tora’lılar artık yazılanlara inanmıyorlardı. Ama eski büyü hâlâ hükmünü sürdürüyordu. Mesajı yırttıkları anda da lanetlendiler.”

Önlerindeki oyma kutuya baktı. “Bu babanın hesaplamadığı bir şeydi Lief. Kral ve kraliçe Tora’dan bekledikleri mesaj gelmeden çok önce aceleyle Deltora’dan ayrıldılar. Hiç şüphesiz yolculukları sırasında haber alacaklarını ve Tora’nın büyüünün onlara yolda yardımcı olacağını sandılar. Ama plan başarısız oldu.”

“Demek ki bu kadar zamandır babam, vârisin Tora’da güvenle bizi beklediğine inanıyordu.” diye mırıldandı Lief. “Sırrı buydu. Burada ve önceki yolculuklarımızda karşılaşacağımızı sandı. Hatırlıyor musun? Onun planına göre ilk hedefimiz Kayıp Vadi’ydi, sonuncu değil. Eğer öyle olsaydı Canavar Labirenti’ne giderken yolda kesinlikle Tora’dan geçecektik.”

Ellerini kemerin üstüne koydu. Bu onu cesaretlendirdi.

“Tora’da saklanma planı başarısızlığa uğradı ama Endon ve Sharn bir şekilde başka bir güvenli yer buldular.” dedi. “Kemerdeki taşlar tamamlandı. Babam bize bunun, her nerede olursa olsun vârisin yaşadığı anlamına geldiğini söyledi. Kemer, taşlar yerine yerleştiğinde bize yolu gösterecek. Babam göstereceğini söyledi. Ona inanmamız lazım.”

Mesajı tekrar oyma kutuya yerleştirdi, kapağını sıkıca kapadı ve kutuyu basamağın üstüne koydu.

Başını kaldırdığında Barda kaşlarını çatmış, bakışlarıyla büyük meydanı saran binaları, koca sütunları, hayvan ve kuş heykellerini, içlerinden çiçekler taşan koca oyma vazoları tarıyordu. Lief, onun ne yaptığını merak etti. Yere çömelmiş Jasmine’le

Kayıp Vadi

kendi ıstırabına hapsolmuş Dain ve yanı başında durduğu çatlamış taş hariç ortalıkta kayda değer bir şey yoktu.

“Eğer bu şehir terk edilmişse neden böylesine tam ve mükemmel görünüyor Lief?” diye aniden sordu Barda. “Niçin yağmacılar ve çapulcular onu yok etmediler? Korsanları, haydutları... istedikleri an bu şehri yağmalamaktan durduran şey ne?”

Kutuyu gösterdi. “Bu bile bir sanat eseri. Satılmaya kalkılsa hayli para eder. Şehrin böyle şeylerle dolu olduğundan hiç şüphem yok. Peki, neden hiç kimse onları çalmamış, niçin?”

Yavaş konuşmuştu ama sanki bütün meydan onun sesiyle çınlıyor gibiydi.

Lief omurgasında buz gibi bir şeyin dolaştığını hissetti. “Tora’nın korunduğunu mu düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

“Lief! Barda!” diye seslendi Jasmine.

Şaşkın bir şekilde aşağıya baktılar. Jasmine hâlâ Dain’in yanında duruyordu. Aceleyle onlara işaret ediyordu. İki arkadaş merdivenlerden inip meydanı geçtikten sonra oraya ulaştılar.

Dain başını kaldırmadı ama geldiklerini duymuş olmalıydı. Jasmine onu bir battaniyeye sarmış olmasına rağmen hâlâ titriyordu.

“Kımıldamıyor.” diye korkuyla fısıldadı Jasmine. “Titremesi durmuyor ve bu yüzden gidip su bile alamadım. Onun için çok korkuyorum.”

Dain’in soluk dudakları kıpırdadı. “Beni buradan götürün, size yalvarıyorum.” diye mırıldandı. “Buna dayanamıyorum. Lütfen... beni götürün.”

6

YENİ GELENLER

Lief ve Barda, Dain'e yardım ederek şehirden çıkmak için harekete geçtiler. Dain'in kara gözleri boş bakıyordu. Tökezledi ve ayağı sürçtü. Alnında soğuk ter taneleri belirdi. Narin vücudu hâlâ berbat bir titremenin etkisiyle acı çekiyordu.

Lief, onun bu hâline bakıp üzülüyor, ama zihninin gerisinde bir yerde Dain'in böylesine çökmüş olmasının nedenini merak ediyordu. Bu çocuk Ecel ve direnişçilerle bir yıldır eğitim görmemiş miydi? Günlük hayatının bir parçası olarak Ol'lar ve korkunç tehlikelerle karşılaşmamış mıydı?

Dain annesiyle babasını Tora'da bulmayı umut etmiş ve bulamamıştı. Ama nasıl olur da bu şok ve hayal kırıklığı onu böylesine sarmıştı? Sanki kalbi Tora'nın taşı gibi çatlamış ve ruhunun ışığı yeşil ateş gibi sönmüştü.

Yürümeye devam ettiler. Dain sadece geçerlerken yandaki evlere bakıyordu. Parıldayan pencerelerden, yok olan yaşamın acıklı izleri açıkça görülüyordu. Yemekler yapıldığı günkü kadar tazeydi, tabaklar tüm zarafetleriyle parıldıyordu, yastıklar ve

Kayıp Vadi

örtülerin süslemeleri ilk günkü gibi canlıydı. Her evde kurulu olan dokuma tezgâhlarındaki inanılmaz incelikteki kumaşlar uzun zamandır kaybolmuş olan dokumacılarının neredeyse geri dönüşünü bekliyor gibiydi.

Dokuma tezgâhları Lief'e annesini hatırlattı. Kıyafetleri ve ev ihtiyaçları için onu sık sık kumaş dokurken görmüştü. Lief, annesinin oldukça yetenekli olduğunu biliyordu, çünkü diğer insanlar ona bunu söylemişlerdi. Ama onun kullandığı iplikler Tor'a'dakilerle kıyaslandığında kaba ve soluk kalırdı. Oysa buradakiler tüm canlılıklarıyla öylece bekliyorlardı.

O güne kadar yapmış olduğu en iyi şey bu pelerindi. Onu yaparken tüm maharetini sergilemişti. Bunun yanında da sevgisini ve anılarını.

Annesi şimdi neredeydi acaba?

Dain'in üzüntüsünü diğerlerine kıyasla benim daha iyi anlamam gerekir aslında diye düşündü Lief. Çok sevdiğin annenle babanı özleyip onlar için endişe duymanın ne demek olduğunu biliyorum.

Ama sen umudunu kaybetmedin, diye fısıldadı zihnindeki bir ses. Kendini umutsuzluğa teslim edip zihinsel ve fiziksel olarak hastalanmadın. Annesiyle babası götürüldüğünde Jasmine her şeyden vazgeçip öldü mü? Annesi öldürülüp arkadaşları kılıçtan geçirildiğinde Barda umutsuzluğa kapıldı mı?

Lief zihnindeki bu sesi uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. İnsanların güçlü ve zayıf yanları farklı farklı, dedi kendi kendine. Suçlamamam lazım...

Aklına başka bir fikir gelince düşünceleri farklı bir yöne kaydı. Belki Dain'in böylesine sarsılmasında henüz anlamadığı başka bir şey vardı. Bütün işaretler onun sadece çok üzülüp hayal

Emily Rodda

kırıklığına uğramadığını, aynı zamanda da büyük bir şok yaşadığını gösteriyordu. Eğer gerçekten doğruyu söylediye bu tepkisi aşırıya kaçmıyor muydu?

Giriş tüneli önlerindeydi. Serin bir gölgeye girdiler ve Lief tekrar o esrarengiz karıncalanmanın vücudunda dolaştığını hissetti. Sanki bir rüyada yürüyor, pişmanlık içinde güneşe çıkıyordu.

Kendisi ve Barda, Dain'i nazıkçe yere bıraktılar. Çocuk sanki soğuktan donuyormuş gibi titriyordu, fal taşı gibi açılmış gözleri boş boş mavi gökyüzüne bakıyordu.

“Dain, güçlü olmaya çalışmalısın.” diye yumuşak bir şekilde zorladı Barda. “Kendine zarar veriyorsun.”

Birkaç kez bu cümleleri tekrarladıktan sonra nihayet Dain karşılık verdi. Boş bakan gözleri yavaş yavaş odaklandı. Yutkundu ve kuru dudaklarını yaladı.

“Özür dilerim.” diye mırıldandı. “Bu şehri boş bulmak... benim için büyük bir şoktu. Ama bu bir bahane değildi.”

Kree ötüp uyarırcasına kanatlarını çırdtı.

“Birisi geliyor!” diye bağırdı Jasmine hançerini çekerek.

Lief gölün karşısına baktı ama ortalıkta hiç kimse yoktu. Öyleyse tehlike karadan geliyordu. Her iki yanda da yükselen tepelerden ya da şehrin ötesinden.

Kree araştırmak için yükseldi.

“Hayır, Kree!” diye bağırdı Jasmine. “Okları ve yayları olabilir. Yanımızda kal.”

Kuş bir an için havada süzüldü, sonra isteksizce tekrar yere indi.

“Jasmine, kalabalıklar mı?” diye sordu Barda.

Kayıp Vadi

Jasmine daha önce sık sık yaptığı gibi diz çöktü ve kulağını yere dayadı. “Sanırım sadece iki kişi.” dedi bir süre sonra. “İkisi de uzun boylu. Biri diğerinden daha ağır.”

Dain dikkatlice onu izliyordu, gördüklerinden çok etkilenmişti. Lief, çocuğun kol ve bacaklarındaki titremenin azaldığını fark etti. Dain’in düşünecek başka şeylere ihtiyacı varmış meğer, diye düşündü. Ama içten içe ona biraz öfkeli olduğunu hissetti.

Dain niçin Jasmine’e hayran olmasın ki, diye düşündü kendi kendine kızarak. Herkes onun yeteneklerine hayran olabilir! Sonra Tora şehrinde olsaydı öfkeli değil, oldukça sakin olacağı geldi aklına.

Şehrin büyüü hafifliyor, diye düşündü. Neredeyse normale döndüm.

Ve en sonunda tüneldeki karıncalanmanın ne olduğunu anladı. Tora’nın niçin on altı yıl boyunca boş kaldıktan sonra bile mükemmel ve dokunulmadan kaldığını anladı.

“Lief!” diye homurdandı Barda. “Çabuk ol!”

Lief kılıcını çekti ve hızla arkadaşlarına katıldı. Omuz omuza duruyor, tepelerden yaklaşan uzun boylu iki kişiyle Dain arasında bir engel oluşturuyorlardı. Gelenler göz kamaştırıcı güneş ışığında parıldıyormuş gibiydiler.

Haydut muydular? Ol mu?

“Tora büyüyle korunuyor.” dedi hızla Lief. “Bu büyü sadece beyninizi ve kalbinizi etkiliyor. Bu tünel bütün kötülüğü çekip alıyor. Eğer oraya dönersek hiçbir şey bize zarar veremez.”

Barda çabucak ona baktı, sonra da şehrin parıldayan surlarına. Mesafeyi kafasından hesaplayıp, hızla güvenli bir yere koşma riskini göze alıp almamaya karar vermeye çalıştığını Lief

Emily Rodda

görebiliyordu. Ama artık çok geçti. Yabancılar onları görmüş ve adımlarını hızlandırmışlardı.

Dain sallanarak ayağa kalktı.

“Dain... Tora’ya geri dön.” diye emretti Barda. Ama Dain hançerine uzanırken başını inatla salladı.

“Dain!” diye bağırdı Jasmine. “Fırla!”

“Eğer gelenler Ol ise yardımcı olabilirim.” dedi Dain sıktığı dişlerinin arasından. “Sizinde kalacağım ya da öleceğim. Artık yeter!”

Kızın yanına gitti ve yaklaşan yabancılarla doğru kaşlarını çattı. Sonra aniden gözleri kısıldı. Ağzı ince bir çizgi hâlini aldı.

“Ecel!” diye fısıldayıp döndü.

Şaşırın Lief, Barda ve Jasmine, onun haklı olduğunu hemen anladılar. Şimdi yaklaşan yabancıardan uzun boylu olanının kendisine “Tepeli Ecel” diyen adam olduğunu biliyorlardı. En son direnişçilerin kalesinde gördükleri Ecel. Onları üç gün boyunca hapis tutan Ecel.

Yanıdakinin Neridah olduğunu görünce şaşırıldılar. Niçin yol arkadaşı olarak onu seçmişti? Yaklaştıklarında, Lief, Neridah’ın dudaklarında bir gülümseme olduğunu gördü, ama Ecel’in bakışları sertti.

“Gevşemeyin!” diye fısıldadı Barda. “Bizi kandırmaya çalışan Ol olabilirler.”

Dain ve Lief’in öyle düşünmedikleri ortadaydı. Ama yine de eli kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. Ecel kendine göre bir Ol kadar tehlikeli olacağını göstermişti. Ona güvenilmezdi.

Yanlarına geldiğinde Ecel selamlaşmayla boşa vakit kaybetmedi. “Evet Dain.” diye homurdandı. “İstedğin yere geldin. Memnun oldun mu?”

“Biliyordun!” diye patladı Dain. “Sen Tora’nın başına gelenleri biliyordun Ecel. Bana yalan söyledin!”

“Tabii ki.” dedi sakince Ecel. “Senin umudunu başka nasıl ayakta tutabilirdim ki? Umudunun boşa çıkmasının seni daha iyi ya da daha kötü yapıp yapmadığını görmedin mi?”

Cevap Dain’in yüzünden açıkça anlaşılıyordu. Ecel acı bir şekilde başıyla onayladı. “Sen kaleye geldiğinden beri annenle babanı arıyorum Dain. Onların Tora’da olmadığını öğrenmeden önce bunu başarmak istiyordum. Ama bekleyemedin!”

“Tabii ki bekleyemedim!” diye küstahça bağırdı Dain. “Ama bu benim hatam değil. Gerçeği bilmiyordum. Ben peri masallarıyla kandırılacak bir çocuk değilim! Tüm bunlara sen neden oldun!”

Ecel uzun bir süre ona baktı. Sonra şaşırtıcı bir şekilde, somurtkan ifadesi gülümsemeye dönüştü. “Bir zamanlar büyükle-
rinle öyle konuşamazdın.” dedi. “Sen ilk tanıştığımızda ne kadar nazik ve itaatkâr bir çocuktun.”

“Ben bir çocuk değilim!” diye öfkeyle bağırdı Dain.

“Evet, göründüğü kadarıyla değilsin...” Ecel düşüncelere dalmış gibiydi. “Belki de hatalıydım.” Dudaklarını bastırdı. “Bu sık sık olmaz ama mümkün. Eğer senden özür dilersem bizimle kaleye geri döner misin? Seni çok özledik.”

Dain kararsızlık içinde durdu.

Lief, Barda ve Jasmine birbirlerine baktılar. Hepsinin de aklında eğer Dain, Ecel’le gitmeyi kabul ederse birçok sorunlarının hallolacağı fikri vardı. Ama onun güvende olacağından emin değillerdi.

Lief öne çıktı. “Seni son gördüğümüzden beri görünüşe güvenmenin akıllıca olmayacağını öğrendik Ecel.” dedi sakın

Emily Rodda

bir sesle. “Dain ne yapmak istediğine karar vermeden önce, sen ve Neridah’ın Tora’ya gitmenizi istiyoruz.”

Ecel siyah gözlerini ona çevirdi. Şimdi bu bakışlarda en küçük bir samimiyet veya sıcaklık yoktu.”

“İçeride biraz uzun kalmanız gerekiyor.” diye devam etti Lief, sindirilmeyi hazmedemeyerek. “Tora Tüneli, kötülüğü sizin Deneme Odası’ndan daha çabuk keşfediyor.”

“Demek... Tora’nın sırrını keşfettiniz!” diye alay etti Ecel. “Tebrikler! Ama ya isteğinizi reddedersem? O zaman ne olacak?”

İRADERLER SAVAŞI

Neridah, Ecel'in yanına geçti. Barda ve Jasmine, Lief'in yanında yerlerini aldılar. İki taraf ters ters birbirlerine bakıyorlardı. Sonra Barda konuştu.

"Eğer Tor'a girmeyi reddederseniz, o zaman sizin Ol olduğunuzu düşüneneğiz ve ona göre harekete geçeceğiz."

Ecel kılıcını hemen eline aldı.

"Hayır!" diye bağırdı Dain kendini Barda'nın önüne atarak. "Dövüşmemelisiniz! Siz düşman değilsiniz, aynı tarafta yer alıyorsunuz!"

Ecel'in yüz ifadesi değişmedi. "Bundan pek emin değilim." dedi ciddi bir şekilde.

"Biz de!" diye bağırdı Jasmine. "Eğer gerçekten Ecel denen kişiyse bize kötü davrandığın için sana güvenmiyoruz ama Ecel kılığına girmiş bir Ol'san da hepimiz için tehlike anlamına geliyorsun."

Ecel gözlerini kırıştırdı. Jasmine'in sözlerindeki manayı anlayabildiği ortadaydı. Ama yine de kılıcını elinden bırakmadı.

Emily Rodda

“Göründüğün kişi olduğunu ispatlamanın sana ne zararı olabilir ki?” diye sakince sordu Lief. Özellikle alçak ve sakin bir ifadeyle konuşuyordu.

“Size hiçbir şey ispatlamak zorunda değiliz!” diye öfkeyle bağırdı Neridah. “Ecel ve ben, kaleden ayrıldığımızdan beri beraberiz. Yemin ederiz ki...”

Ecel, onu sakinleştirmek için elini uzattı. “Yemin etmemiz hiçbir şey ispatlamaz Neridah.” dedi. “Ol’lar çoğunlukla ikili olarak dolaşırlar, değil mi?”

Sonra, Neridah’ın araya girmesiyle kendine geldi, kılıcını kınına soktu ve şehrin titrek ışığına doğru yürümeye başladı. Öfkelendiği ve şaşırıldığı açıkça belli olan Neridah ters ters bakıp bir an için tereddüt etti, sonra dönüp ayaklarını sürüyerek Ecel’in arkasından gitti.

Dörtlü onları takip etti. Tünele geldiklerinde Ecel ve Neridah tek başlarına içeri girerken onlar dışarıda beklediler. Lief de tünele girmek için hevesliydi ama bir şekilde bunun akıllıca olmayacağını biliyordu. Böyle bir durumdayken duygularının yeniden sükûnete kavuşması doğru olmazdı. Birazcık öfke insanı tetikte tutardı. Ve insan Ecel gibi biriyle uğraşırken her an tetikte olmalıydı.

Böylece durup bekledi ve başka şekilde görmesi mümkün olmayan bir şey gördü. İki kişi tünele girdiğinde hava, güneş ışığında dönen tozlar gibi rengârenk kıvılcımlarla doldu.

“Biz içinden geçtiğimizde böyle bir şey görmedim.” diye fıslıladı Jasmine. “Ben sadece... hissettim.”

“İçeridekilere görünmüyor sanırım.” Barda eliyle kamaşmış gözlerini ovdu ve arkasını döndü.

Birkaç saniye içinde Ecel ve Neridah dans eden ışıklardan bir bulutun içinde gözden kayboldular. Ama kısa bir süre sonra tekrar görünüp yavaşça geri döndüler.

Güneş ışığına çıktıklarında ikisi de şaşkıncı. Yüz ifadeleri yumuşak ve acayip bir şekilde sakindi.

“Umarım artık tatmin olmuşsunuzdur.” dedi Ecel. Ama kullandığı kelimeler iğneleyici değildi ve gözleri sanki bir boşluktaymiş gibi bakıyordu. Homurdanarak oturdu ve sırtını şehrin surlarına verdi.

Neridah, Dain ve diğerleri şaşkınca ona bakıyorlardı. Bıkın bir şekilde başını kaldırdı.

“Öfke, nefret ve acı, onların dışında çok az şeyle yaşayan bir adamı terk ederse ona boşluktan başka ne kalır ki?” diye hafif bir gülümsemeyle sordu. “Bu yüzden Tora’yı ziyaret etmem. Daha önce bir kez yaptım ve bu bana yetti.”

“Sen kimsin Ecel?” diye birden sordu Lief.

Bir an, adamın cevap vermeyeceğini sandı. Sonra Ecel’in omuzları düştü ve sanki reddedecek gücü kalmamış gibi gözleri kapandı.

“Kim olduğumu bilmiyorum.” dedi. “İsimle beraber neler kaybettiğimi de bilmiyorum. Hatıralarım ‘Gölgeler Ülkesi’nde başlıyor. Gölge Arenası’nda bir Vraal’la dövüşüyordum. Yaralanmıştım. Ondan önceki her şey karanlık.”

Eli yüzündeki yara izine gitti.

“Ama kaçtın?” diye itiraz etti Lief. Belki de şu andaki zayıflığını kullanıp onun hakkında daha çok şey öğrenmek zalimlikti. Ama bu bir daha gelmeyecek bir şanstı.

“Gölge Arenası’ndan kaçtım.” diye devam etti Ecel. “Bunu beklemiyorlardı. Benim işimin bittiğini sanmışlardı. Peşimdekiler

Emily Rodda

ve ülkem Deltora'yı kurtarmak dışında başka bir düşüncem olmadan dağları geçerek kaçtım. Korku Dağı'na dönüp beni takip edenlerle karşılaştım. O zaman da kaçtım ama bana pahalıya mal oldu.”

Derin bir iç çekti. “Yoluma devam ettim, canlıdan çok ölü gibiydim. En sonunda iyi bir adam tarafından kurtarıldım; bana yatacak yer verdi ve iyileştirdi.”

“Kinmola denen yerde yaşayan bir adam.” diye mırıldandı Jasmine.

Ecel, ona bakıp tekrar gülümsedi ama gözlerinden hüznün okunuyordu. “Demek mezarını gördünüz ve onun adını aldığımı biliyorsunuz.” dedi. “O beni kurtardı ama ben ona ölüm getirdim. Dağda ölmemiş olan Gri Muhafızlar beni onun mağarasına kadar takip ettiler. Ecel barışsever bir adamdı. Onların karşısında hiçbir şansı yoktu. Ama onun sayesinde tekrar güçlenmiştim. Hepsini öldürüp yoluma devam ettim.”

Son kelimeleri söylerken sesinde yeniden bir öfke seziliyordu. Lief, Tora Tüneli'nin sakinleştirici etkisinin yavaş yavaş yok olduğunu fark etti. Ecel bir süre daha konuşmadı ve sonra gülümsedi. Bu daha çok dudakların acıyla bükülmesi gibiydi.

“Sanırım bir anlık zaafımdan yararlandınız.” dedi ayağa kalkarak. “Umarım merakınızı gidermişsinizdir.” Ağzı gerildi ve bakışları tekrar karardı. O sert, tanıdık maske tekrar yüzüne oturuyordu.

“Ecel, başına pek çok şey geldiğini biliyorum.” diye fısıldadı Neridah. “Ama hiçbir fikrim yoktu...” Ecel ona soğuk bir bakış fırlatınca sesi alçalıp kayboldu. Görüldüğü kadarıyla Ecel, onun merhametini ya da hayranlığını istemiyordu. Kadının yüzü kızardı. Sonra öfkeyle başını geriye doğru atıp onlardan uzaklaştı.

Kayıp Vadi

“Sizin işlerinize basit bir merak yüzünden burnumu sokmadım Ecel.” dedi alçak sesle Lief.

“Öyle mi?” Ecel, onun gözlerine uzunca bir süre baktı. Sonra Dain’e döndü. “Birkaç gün içinde satıcı Steven’le buluşacağım.” dedi. “Bizim için yeni malzemeleri var. Benimle gelecek misin? Yoksa yeni arkadaşlarıyla kalmayı mı tercih edersin?”

“Tercih yok Ecel. Dain’in seninle gelmesi gerekiyor.” dedi çabucuk Barda. “Önümüzde bizi bekleyen uzun ve zor bir yolculuk var.”

Dain kıpkırmızı oldu. “Ben hiç kimseye yük olmak istemiyorum.” dedi gergin dudaklarının arasından. “Steven’la, buluşmak için seninle geleceğim Ecel.”

Ecel başıyla onayladı. Sonra, Dain’den böylesine çabuk kurtulmak istemelerine güvenmiş gibi bir kaşını kaldırdı. “Peki, siz nereye gidiyorsunuz ki yolculuğunuz bu kadar zor olacak?” diye sordu.

Çok sonraları bile Lief o an neden böyle söylediğini bilemedi. Anlık bir tepkiydi aslında. Belki güven belirtisi olarak Ecel’e bir şey vermek istemişti. Belki de sadece yalanlardan sıkılmıştı.

“Biz Kayıp Vadi’ye gidiyoruz.” dedi açık açık.

Barda ve Jasmine bu kadar rahat konuşmasına şaşırarak ona döndüler. Dain de merakla Lief’e baktı. Ecel başıyla onaylarken yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi.

“Ben de oraya gideceğinizi düşünmüştüm.” dedi. “Sizi uyarıyorum ve bütün kalbimle planınızı değiştirmenizi umuyorum. O vadi sizin gibiler için değil.”

“Orayla ilgili ne biliyorsun?” diye homurdandı Barda.

Ecel, Neridah’ın oturduğu yere doğru baktı ve sesini alçaltarak, “Orası kötü bir yer. Mutsuzluk ve kayıp ruhların mekânı.

Emily Rodda

Nöbetçisinin sahip olduğu büyük mücevheri aramak için birçok kişinin oraya girdiğini biliyorum.” dedi.

Lief çabucak Barda ve Jasmine’e göz attı. İkisi de şaşkın ve dikkatlice dinliyor görünüyordı.

“Büyük bir mücevher mi?” diye sordu.

Ecel sanki küçümser gibi bir ifadeyle ona baktı. “Rol yaparak zekâmı hafife almamanı tavsiye ederim. Hedefinizin olduğunu biliyorum. Söylendiğine göre o, bilinenlerin hepsinden daha büyük ve güçlü bir elmas. Güzel. Saf. Paha biçilmez.”

Başını iki yana salladı. “Bu, bir sır değil. Ünü sizden önce birçok kişiyi Nöbetçi’nin pençelerine çekti. Hepsi o vadiye umutla girdiler ve hepsi de acı içinde, keşke orayı görmeseydik, dediler.”

8

YOL AYRIMI

Lief korkuyla ürperdi ama yine de dik durmaya çalışıyordu. Barda hiç kıpırdamadan eli kılıcında duruyordu. Jasmine de saçlarını geriye atmış, başını dimdik tutuyordu. “Yine de gitmeliyiz.” dedi.

Ecel uzandı ve onu omuzlarından tuttu. “*Gitmemelisiniz!*” dedi dişlerini sıkarak. “Beni dinle! Siz görevinizde başarısız oldunuz. Eğer ısrar ederseniz öleceksiniz. Peki ne için? Bir rüya için! Hiçbir şey için!”

Jasmine silkelenip ellerinden kurtuldu ve arkadaşlarıyla omuz omuza gelene kadar geriledi. Ecel kısa bir an onlara dik dik baktı, sonra ellerini kaldırıp teslim olmuş gibi bir hareket yaptı.

“Ben elimden geleni yaptım.” diye çıkıştı. “Başka bir şey yapamam. Ama bu vakit kaybından başka bir şey değil. Sizin zaten yandaşlarınız var. Birlik olup insanları harekete geçirebiliriz. Gölgelemin Efendisi'ne beraberce karşı çıkabiliriz. Deltora'yı kurtarabiliriz.”

“Şu an için ayrı yollara gitmemiz gerekiyor, bu doğru.” dedi Barda. “Ama zamanı geldiğinde birleşip beraberce savaşaacağız.”

“Zamanı geldiğinde...” Ecel döndü. “Korkarım bu zaman sizin için asla gelmeyecek dostlarım.”

Ciddi bir ifadeyle çantasını omzuna astı ve başıyla Dain’e işaret etti. “Neridah’a söyle gidiyoruz.” diye emretti. “Burada fazla zaman kaybettik, Steven beklemeyecek.”

Lief, Barda ve Jasmine’e şöyle bir bakan Dain, suyun kıyısına doğru yalpalayarak yürümeye başladı.

“Sen söylediğinden fazlasını biliyorsun Ecel!” diye bağırdı Jasmine. “Eğer elinden geliyorsa bize yardım etmelisin!”

Ecel başını iki yana salladı. “Siz, yapabileceğim tek yardımı reddettiniz.” diye bağırdı. “Daha fazlasını istemeye hakkınız yok.”

Jasmine’e kaşlarını çatarak baktı. Kız da başını kaldırıp ona baktı, yeşil gözleri öfkeden parlıyordu. Sonra aniden, Ecel tebessüm etti.

“Sizin için yapabileceğim bir şey daha var.” dedi. Cebinden koyu renkli yün bir bere çıkardı ve ona fırlattı. “Sen ve kuşun bu grubun tanınmasına neden oluyorsunuz. Saçlarını bununla kapat. Zaten bir oğlan çocuğu gibi giyiniyorsun. Özellikle de kılıksız bir oğlan çocuğu gibi. Seni ele veren tek şey saçların.”

Jasmine bu hediyeyi kabul edip etmemekte kararsız kaldı. Ona ters ters baktı ama sonunda mantığı gururunu yendi. Saçlarını topladı ve berenin içine sokuşturup kulaklarına kadar çekti. Anında görünüşü değişti. Sanki karşılarında çatık kaşlı bir oğlan çocuğu duruyordu.

Kree öttü. Anlaşılan bu değişimden hoşlanmamıştı. Ama Ecel başıyla onayladı. “Şimdi daha iyi oldu.”

Ecel, Dain'e doğru dönünce çocuğun tek başına olduğunu görüp tekrar kaşlarını çattı. "Neridah niçin seninle değil?" diye bağırdı.

"O... o gelmiyor." diye kekeledi Dain. "O evine dönmeye karar vermiş."

Ecel öfkeyle homurdandı. "Demek bu yüzden benimle gelmek için ısrar etti! Zaten geri dönmeye hiç niyetli değildi. Kaledeki hayat ona zor geliyor. Çok zor, çok tehlikeli ve şımarık bir sporcunun alışık olduğu konfor için harcayacak parası yok."

"Ama... Gri Muhafızlar'ın ona saldırmamasından korkmuyor mu?" diye sordu Lief.

"Hiç şüphesiz, en azından yolun yarısına kadar ona eşlik etmeniz için sizi ikna edebileceğini sanıyor. Ve evine ulaştıktan sonra güvende olacağına inanıyor." Ecel hayır anlamında başını iki yana salladı. "O bir aptal! Uyarılara kulak vermeyen diğer bir aptal."

Başka bir kelime etmeden döndü ve tepelere doğru ilerlemeye başladı. Dain bir an için tereddüt etse de sonra çabucak mırıltıyla, "Hoşça kalın." dedi ve onun peşinden gitti.

*

Ecel'in önceden tahmin ettiği gibi, Neridah, üç arkadaşı kendisine eşlik etmeye ikna etmek için elinden geleni yaptı. En sonunda vazgeçti ve Barda'nın kollarında Direniş örgütünü sadece Ecel onun kalbini kırdığı için bıraktığını ağlayarak anlattı.

"Onu seviyorum." diyerek hıçkırdı. "Ama o acımasız biri ve beni umursamıyor. Onu her gün gördüğüm bir yerde kalamam. Kalamam."

Emily Rodda

Barda beceriksizce kadının omzunu okşadı. Ama Jasmine soğuk bir şekilde karşılık verdi ve Lief, Neridah'ın nasıl biri olduğunu bildiği için şu an dökmekte olduğu gözyaşlarının ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyordu.

En sonunda, Barda'nın zorlamasıyla bir ya da iki gün için kendileriyle yolculuk etmesine izin verdiler. "Ama ondan sonra, ayrılmamız gerekiyor Neridah." diye nazikçe uyardı Barda. "Hedefimiz korkunç ve tehlikeli bir yer."

"Kayıp Vadi." diye fısıldadı Neridah. "Biliyorum. Ecel'le konuşurken adını duydum. Siz çok cesursunuz... Ecel'in düşüncesinden çok daha cesur."

Lief yine meraklandı. Ecel'le konuştuklarını duyduğuna dair en ufak bir belirti göstermemişti. Sanki düşüncelere dalmış gibi göle bakarak kımıldamadan oturuyordu. Ve bütün bu süre boyunca onları dinlemişti. "Kayıp Vadi" isminin dışında acaba başka neler duymuştu?

Çok kurnaz, diye düşündü. Ona dikkat etmemiz lazım.

*

Sonunda Neridah yaklaşık bir hafta boyunca onlarla yolculuk etti. Gece yolculuk yapmaya şiddetle karşı çıkıyordu. Somurtkan ve mızımız bir yol arkadaşıydı. Ama ülkesine giden birçok yoldan geçmelerine rağmen bu yollara sapmayı reddetti. Lief, Barda ve Jasmine ondan ayrılmak istediklerinde ağlayıp arkalarından koştu. Onlara bir sinek gibi yapıştı ve sonunda Barda da acıma duygusunu kaybetti.

"Bize karşı dürüst olmadığını düşünmeye başladım." diye fısıldadı. Neridah battaniyesinin altında somurtup duruyordu. "Ülkesine gitmek istediğini söylediği hâlde neden gitmiyor?"

“Bilmem.” diye fısıldayarak karşılık verdi Lief. “Ama bir an önce onunla ilgili bir şeyler yapmalıyız. Ona güvenmiyorum ve Kayıp Vadi’ye vardığımızda yanımızda olmasını istemiyorum. Haritaya ve tahminlerimize göre buradan çok uzak değil.”

“Onsuz gitmemize razı olmayacağı kesin.” dedi acımasızca Jasmine. “Bu durumda iki seçeneğimiz kalıyor. Bir, kafasına vurup kaçmak. İki, uyuduğundan emin olana kadar bekleyip gizlice sıvışmak.”

Barda ve Lief ikinci seçeneği seçtiklerinde Jasmine biraz şaşırmış göründü.

Birkaç saat sonra planlarını uygulamaya geçirip kamp yerinden sessizce uzaklaştılar. Gizlenerek bütün gün hızla yol aldılar. Güneş batarken sık ağaçlarla kaplı bir tepe sırasına ulaştılar.

“Vadi bu tepelerin arasında, bundan eminim.” dedi Barda.

Lief başını kaldırıp tepelere baktı. “Uzun ve zor bir tırmanış olacak” diyerek içini çekti. “Hem de tehlikeli, çünkü ağaçlar sık ve etraf çok karanlık. Ay bu gece en ince evresinde. Ve yarın akşam hiç ay olmayacak.”

Jasmine hemen beresini çıkardı. “Bu kalın yün bere yüzünden hiçbir şey duyamıyorum!” diye şikâyet etti. Bir ferahlama hissiyle saçlarını serbest bıraktı. “Şimdi ne diyordunuz? Gece karanlık olacak? Ve ağaçlar sık mı? Doğru. Bir kerelik gece uyumamızı öneriyorum, çünkü sık ağaçlardan faydalanarak sabah tırmanışa geçebiliriz.”

Harika bir plan gibi görünüyordu. Aynen Jasmine’in önerdiği gibi yaptılar. Ertesi günün bitiminde o ağaçlık tepenin zirvesine ulaştılar ve arazideki bir çatlaktan Kayıp Vadi’ye baktılar.

KAYIP VADI

Vadinin tabanında gri, yoğun bir sis dolanıp duruyordu. Sis ağaçların tepelerine kadar çıkmış, aşağıda akın akın geçen kişilerin görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Soluk renkli yeşilliklerin, ağaçların ve boğucu yaşamın hafif, nemli, ılık kokusu üç arkadaşın yüzlerine sisin içindeki bir yankı gibi hafifçe dokundu.

Jasmine huzursuzlandı. Filli kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kree tek bir ötüştten sonra sessizce kolunda duruyordu. “Bu vadiden hoşlanmıyorlar.” diye mırıldandı Jasmine.

“Ben de kendimden geçtiğimi söyleyemem.” dedi hâlimden hoşnut olmayan bir tavırla Barda.

Jasmine omuzlarını düşürdü ve bir ürperti hissetti. Sonra, hiç konuşmadan dönüp uçurumun kenarını çeviren ağaçların en büyüğüne gitti. Lief ve Barda şaşkınlık içinde Filli’yi omzundan alıp ulaşabildiği en yüksek dala koyuşunu izledi. Kree de onun yanına uçmuştu.

“Birbirinizi kollayacağınızı biliyorum.” dedi Jasmine hayvancıklarına. “Dikkatli olun.”

Döndü ve arkasına bakmadan Lief’le Barda’nın yanına gitti. Onların soran bakışlarına sakince karşılık verdi. “Size söyledim.” dedi. “Kree ve Filli bu vadiden hoşlanmadılar. Oraya gidemezler.”

“Niçin?” diye bağırdı Lief. Kree ve Filli’nin hâlâ dallarının üstünde tüneyip Jasmine’in ardından üzgün üzgün durdukları ağaca baktı.

Jasmine omuz silkti. “Eğer oraya giderlerse ölecekler.” dedi sakince. “Bu vadi onlar için değil, başka bir yaratık için. Bu sis onları öldürür.”

Lief sırtında bir ürpertinin dolaştığını hissetti. “Ya biz?” diye aniden sordu.

“Aşağıda insanlar var. Sisin arasından gölgelerini seçebiliyorum.” dedi Jasmine. “Eğer onlar hayatta kalabiliyorlarsa biz de kalabiliriz. Aşağıda sisin başladığı yere gideceğiz. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Aniden döndü ve Filli’yle Kree’ye el salladı. Sonra tekrar dönüp beresini sıkıca kulaklarına kadar indirdi ve uçurumun kenarından inmeye başladı.

Lief ve Barda onu takip ettiler. Altlarındaki arazi dik ve taşlıktı. Düşe kalka aşağıya indiler. Birkaç dakika sonra, Lief yürüyemeyecek hâle geldi. Kaygan taşlar ve yamacın dik oluşu her şeyi güçleştiriyordu. Uçurumun kenarından vadinin tabanı çok uzak görünmüştü. Oysa artık gittikçe yaklaşıyordu.

Lief bir kez arkasına baktı. Uçurum tepelerinde yükseldikçe yükseliyordu. İnanılmaz derecede yüksek, inanılmaz derecede uzaktı. Arkadaşlarıyla birlikte bir zamanlar orada durduklarına

inanmak çok zordu. Daha önce aşığı inme, oldukları yerde kalma ya da geriye dönüp vadiden uzaklaşma seçenekleri olduğuna inanmak artık çok zordu.

O an için seçenekleri yokmuş gibiydi. Hareket hâlindeki sise yaklaştıkça, sanki onları daha çok çekiyor ve yamaç gittikçe dikleşiyordu. Durmak için hareket etmekten daha çok enerji gerekiyordu. Üç arkadaşın düşmemek için birbirlerini tutmaktan başka yardımları olamadı.

Ve onlar daha ne olduğunu anlamadan sis çevrelerini sardı. Sanki onları karşılamak için yükselmiş, ılık ve nemli parmaklarıyla yüzlerini okşamış, gözlerine bir pus saçmıştı. Yavaşça ağız ve burunlarına süzölmüş, berbat kokusunu ta genizlerine kadar doldurmuştu.

Planımız bu değildi, diye düşündü Lief. Tam adım atmıştı ki bir an durmak istedi, sonra kaydı ve düştü. Nefes nefese, taşlara çarparak körlemesine yuvarlandı. Barda ve Jasmine'in panik içinde kendisine seslendiklerini duydu ama kurtulmak için hiçbir şey yapamadı.

En sonunda durduğunda, vadinin tabanında olduğunu fark etti. Sis yoğun bir şekilde etrafında girdaplar yaparak dönüyordu. Solmuş sarmaşıklar ve koyu gölgeli ağaçlar başının üstünde uzanıyordu. Yüzünün yakınındaki eğri büğrü köklerden parıldayan koyu kırmızı mantarlar büyük yığınlar hâlinde fıskırmıştı. Etrafında yaylar çizen gür eğrelti otları, ayağa kalkmak için uğraşırken ellerine ve yüzüne sürtündüler.

Ve her tarafta, ağaçların arasındaki rüzgâr gibi hafif bir iç çekiş duyuluyordu. Bu ses her taraftan, daha karanlık gölgelerin süzölüp kıvrıldığı girdaplar yapan griliğın içinden yaklaşıyor-muş gibiydi.

“Barda! Jasmine!” diye bağırdı Lief dehşete kapılarak. Ama sis sesini öylesine boğmuştu ki kulağına çok tiz çıkmış gibi geldi. Ve arkadaşları karşılık verdiğinde, sesleri çok ama çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

Tekrar seslendi. Acı bir çığlık duyduğunu sandı ve midesi altüst oldu. Sonra arkadaşlarının karanlığın içinden kendisine doğru tökezleyerek geldiklerini gördü. İleri doğru atılıp mutlu bir şekilde kollarını yakaladı.

“Şey... en azından hâlâ yaşıyoruz.” diye söylendi Barda. “Bu sis henüz bizi öldürmedi.”

Jasmine hiçbir şey söylemedi. Hançerini çekti ve bütün kasları gerilmiş bir şekilde kımıldamadan durdu.

İç çekmeler ve fısıldamalar arttı. Etraflarındaki sis dalgalandı. Gölgeler koyulaşıp yaklaştılar.

“Geri çekilin!” diye fısıldadı Jasmine, hançerini tehditkâr bir şekilde kaldırdı.

Gölgeler bir an tereddüt etmiş gibi göründüler. Sonra tekrar ilerlediler. Şimdi Lief onların sisin arasından, her yönden gelen erkek, kadın ve çocuklar olduğunu anladı.

Düşmanca görünmüyorlardı. İnce elleri üç arkadaşına doğru uzanırken soluk yüzleri çekingen bir sevinçle dolu gibiydi. Parmakları soluk gri, neredeyse saydamdı. Etraflarında uçuşan kıyafetleri ve bellerine kadar uzanan saçları da öyleydi. Sis bir parçası gibi görünmelerine şaşırılmamak gerekirdi.

İlerlerken fısıldadılar. Sesleri rüzgârda hışırdayan kuru yaprakları andırıyordu ama Lief söyledikleri hiçbir şeyi anlayamıyordu. Yaklaştıklarında, bir güve kanadı gibi hafif ve kuru görünen parmaklar yüzüne, elbisesine, saçlarına dokunmaya

Emily Rodda

başladığında hiçbir korku hissetmedi. Tek hissettiği şey gittikçe azalan nefretti.

Ve başkaları da gelmeye devam etti.

Şeffaf elbiselerinin altındaki kol ve bacakları bir deri bir kemik görünüyordu. Üst üste sıkıştıkça şekilleri birbirlerinin içine geçiyor, karışıyordu. Her el bir düzine elin içinde hareket ediyor, birbirlerine dokunuyor, okşuyordu.

Barda ve Lief kaskatı kımıldamadan durdular. Ama Jasmine titredi, dudaklarında kararlı bir ifade belirdi ve gözlerini sıkıca kapadı.

“Buna dayanamıyorum.” diye fısıldadı. “Bunlar da kim? Ne istiyorlar?” Hançeri elinde öylece duruyordu. Kullanmak için tek bir hareket bile yapmadı. Yapamazdı da. Bu insanların zararsız olduğu ortadaydı, dayanılmaz bir ihtiyaçları olduğu da...

Kalabalıkta bir kıpırdanma oldu. Rüzgârın yatırdığı uzun otlar gibi titreşip sallandılar. Sonra oynaşan eller uzaklaştı ve insanlar sise doğru fısıldayarak gerilediler. Gri gözleri umutsuz bir özlemle doluydu.

Havada bir korku vardı. Lief bunu hissedebiliyordu. Neredeyse kokusunu alabiliyordu. Sonra bunun asıl kaynağını gördü. Kor gibi parıltıyan iki kırmızı ışık noktasının deldiği uzun, kara bir gölge sislerin arasından onlara doğru geliyordu.

Elini kılıcının üstüne koymaya çalıştı ama başaramadı. Geri gitmeyi denedi ama kımıldayamadı. Tek bir bakış Barda ve Jasmine’in de aynı büyüün etkisinde olduklarını gösteriyordu.

Gölge tam şeklini aldı. Lief şimdi o kırmızı korun uzun, siyah bir cübbe giymiş; uzun boylu, sakallı bir adamın çirkin yüzünde parlayan göz olduğunu görebildi. Bu adam iki elinde de

iki kalın, gri ip tutuyordu. Bunlar sanki bir şeye bağlılarmış gibi arkasından sise doğru uzanıyordu. Kırmızı kırmızı yanan gözleri Lief, Barda ve Jasmine'e odaklanmıştı.

Kendilerini kurtarmaya çalıştılar ama boşunaydı. Gülümseyince adamın ince dudaklarında kötülük dolu bir ifade belirdi.

“Gücünüzü boşuna harcamayın.” dedi tatlı bir sesle. “İlerle-yen zamanda öğreneceğiniz gibi, ben istemediğim sürece hiçbir şey yapamazsınız. Vadime hoş geldiniz. Uzun zamandan beri zi-yaretime kimse gelmemişti. Ve şimdi de dört tane birden geldi.”

Gölge; Lief, Barda ve Jasmine şaşkınlık içinde birbirlerine bakarlar-ken büyük bir zevkle onları izledi. *Dört* ziyaretçi mi? Ne demek istiyordu?

“Grubunuzu ikiye bölerek beni kandıracağınızı düşün-dünüz, öyle mi?” dedi. “Ben de bunu görmek istiyorum. Oyun oynamak isteyen ziyaretçiler. Bu her şeyi hepimiz için daha hoş bir hâle getirecek.”

Parmaklarından birini kıvrırdı. Üç arkadaşın şaşkın bakışla-rı altında Neridah sislerin içinden tökezleyerek çıktı. Yüzü yara bere içindeydi.

Bütün yaptıklarına rağmen inatla onları takip etmişti! Şim-di kendileri kadar onun için de endişelenmek zorundaydılar. Lief öfkeyle dişlerini gıcırdatarak duyduğu çığlığı hatırladı. Neridah hiç şüphesiz dik yamaçtan tek başına inerken düşmüştü.

Kadın düşse kalka gelip yanında durana kadar çaresiz bir öfkeyle ona baktı. Neridah ise dümdüz önüne bakıyordu, gözleri korku ve şaşkınlıktan kararmıştı.

İşkencecileri ellerini ovuşturdu.

“Sen de kimsin?” diye sordu Lief.

Emily Rodda

Adam alay edercesine gülümsedi.

“Ben mi?” dedi tatlı bir sesle. “Nasıl oldu da tahmin edemediniz? Ben Nöbetçi’yim.”

Cübbesini uçurarak olduğu yerde döndü ve sislerin içine doğru uzaklaştı. Gözden kaybolmadan önce elini kaldırdı ve işaret parmağını kıvırdı.

Neridah, Lief, Jasmine ve Barda adamın emrine karşı koymak için savaşıırken ayaklarını sürüyerek peşinden gittiler.

10

SARAY

Yürürlerken sis etraflarında girdaplar oluşturuyordu. Eğrelti otları ve sarmaşıklar yüzleriyle bacaklarına sürünüyor, gölgeler etraflarında titreşiyordu. Vadinin halkı olanları izliyor ama yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Nöbetçi önlerinde dimdik ilerliyordu.

“Eğer bu Nöbetçi bizi mağarasına, kulübesine ya da nerede yaşıyorsa oraya götürüyorsa çok daha iyi.” diye fısıldadı Jasmine. “Orada sakla...”

Susup Neridah’a baktı. Kadın öfkeyle başını geriye attı. “Büyük elması biliyorum!” dedi yüksek sesle. “Sizi niçin buraya kadar takip ettim sanıyorsunuz? Arkadaşlığınız uğruna mı?”

Nöbetçi’nin arkasından korkuyla baktı. “Başkaları başarısız olsa da sizin başaracağınızı sandım.” diye devam etti. Sesi titriyordu. “Vadiye adım atar atmaz yakalanıp çaresiz kalacağınız aklıma bile gelmedi.”

“Biz daha önce ölümün kıyısından döndük ve her defasında kurtulduk.” diye fısıldadı Jasmine. “Tekrar kurtulacağız. Silahlarımız hâlâ yanımızda.”

Emily Rodda

“Nöbetçi oyunlardan bahsetti.” dedi yavaşça Lief. “Oyunları seviyor. Ne demek istedi sence?”

Barda yüzünü buruşturdu. “Ne olursa olsun, hoş bir şey değil. Ama en azından bu onun Ol ya da insan kılığındaki başka bir yaratık olmayıp insan olduğunu gösteriyor. İnsanlar oyunları severler.”

“Ve eğer bir insansa bütün büyüüne rağmen onu yenebiliriz.” dedi Jasmine. “Onu yener ve mücevheri alırız. Sadece bekleyip zayıf noktalarını öğrenmemiz gerekiyor.”

Lief tereddüt etti. O da büyülü gücünün altında Nöbetçi'nin insan olduğuna inanıyordu. Ama bunun işlerini kolaylaştıracağından emin değildi. Ve bir şey hâlâ hafızasını didikliyordu. Ne zaman elması düşünse vücudu karıncalanıyordu.

Onlara uzun bir süredir yürüyorlarmış gibi geldi; derin bir ırmağı geçip bir açıklığa çıktılar. Nöbetçi aniden durdu ve elini kaldırdı. Sisin içinde ışıklar parıldamaya başladı. Yaklaştıkça, bu ışıkların kubbeli cam bir sarayın içinden yansıdığını anladılar.

Sis cam duvarların dışında dolaşıp yansıyan ışıkta ürkütücü bir şekilde parılıyordu. Gölgeyi andıran yüzlerce kişi pusun içinde birbirlerine karıştı. Ama sarayın içinden canlı renkler dışarı yansıyor. Birçok oda güzel mobilyalar, parlak halılar, tablolar, altın ve gümüş heykeller, ipek yastıklar ve örtülerle doluydu. Hepsi bir mücevher gibi parılıyordu.

Nöbetçi, mahkûmlar sarayın bu muhteşem manzarasını daha iyi görebilsinler diye kenara çekildi. Mahkûmların yüzlerindeki şaşkın ifade gururla gülümsemesine neden oldu.

“Buranın krallara layık bir mekân olduğu fikrine katılırsınız sanırım.” dedi.

Hiç kimse ona karşılık vermeyince gülümsemesi kayboldu ve suratı asıldı.

“İçeri gireceğiz!” diye bağırdı. “Belki bu dilinizi çözer ve sizi daha istekli bir hâle sokar.” Elindeki şeritleri çektik ve arkasında, sislerin içinden ağır ağır dört şekil çıktı.

Lief, Neridah'ın soluk soluğa kaldığını duydu. Girdaplar yapan sislerin içinden çıkan yaratıkları gördüğünde onun da nefesi kesildi.

Kılsız, şişko, yamuk yumuk, vücutları da yara ve çıbanlarla kaplı, çarpık kolları neredeyse yere kadar uzanan yaratıklar ağızlarından salyalar akarken mahkûmlara sırtttılar. Onları efendilerine bağlayan lastik şeritler enselerindeki şişkin, kırmızı merkeze bağlanmıştı. Midesi bulanık Lief, şeritlerin onların bir parçası olduğunu anladı. Vücutlarının birer parçasıydı.

“Bunlar benim yavru hayvanlarım... arkadaşlarım.” dedi Nöbetçi. “Sizi korkutmamak için şu ana kadar onları gizledim. Benim gibi siz de onları sevmeyi öğreneceksiniz. Belki de çoktan sevdiniz ama bunun farkında değilsiniz. Onlar güzel, güçlü canavarlar, değil mi? Onlar beni koruyorlar ve bana arkadaşlık ediyorlar. İsimleri Pride, Envy, Hate ve Greed.”^(*)

Konuşurken canavarların kafalarına birer birer hafifçe vurdu. Her yaratık o dokundukça etkilendi ve zevkle homurdandı.

Nöbetçi gülümsedi. “İsimleri benim esprî anlayışımı yansıtıyor.” dedi. “Çünkü her biri bahsettiğim kusurlardan birine sahip olsa da hiçbirinin ismiyle aynı değil. Greed, yani açgözlülük, açgözlü değil. Pride, yani kibir, kibirli değil. Envy, yani kıskançlık, kıskanç değil. Hate, yani nefret de kindar değil.

* Yazarın kitapta kelime oyunuyla kurduğu bulmacaya sadık kalabilmek için isimler Türkçeye çevrilmemiştir. Bu isimlerin Türkçedeki anlamları şunlardır: Pride: Kibir, Envy: Kıskançlık, Hate: Nefret, Greed: Açgözlülük.

Emily Rodda

Daha da önemlisi, hayatında nefret nedir bilmez. Anladınız mı? Çok eğlenceli, değil mi?”

Tekrar karşılık alamayınca döndü ve sarayın kapılarından birinin yanına gitti. Kapı açıldı ve o yana çekildi.

Lief, Barda, Jasmine ve Neridah hemen kapıya doğru ilerlediklerini fark ettiler. Kısa bir süre sonra sarayın içindeydiler ve Nöbetçi peşlerinden geliyordu. Canavarlar homurdanarak hemen arkasından içeri doluştular. Şeritler enselerinden iğrenç bir şekilde sallanıyordu. Çarpışınca üçü birbirlerine hırlayıp pençe atmaya başladılar.

Efendileri bağırıp onları vahşice tekmeledi. En sonunda sakinleştiklerinde dördünün yanına döndü.

“Çocuklar gibi hayvanlarım da bazen anlaşılamazlar kaba kuvvete ihtiyaç duyarlar.” dedi aşırı kibar bir şekilde. “Envy ve Pride, Greed’den çok korkar. Ama gerekirse dövüşürler. Çünkü her şeyden önce birbirlerine bağılılar ve kaçamazlar.”

Kapı hafif bir tıkırtıyla kapandı.

Lief parlak ışıktaki gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. Girdikleri salon çok büyüktü ve her tür lüks düşünülerek döşenmişti. Ortasındaki fiskiyeden sular fışkırıyordu. Kadife yastıklar parıldayan zeminde yığınlar hâlinde duruyorlardı. Lief salonu dolduran hafif müzik sesinin nereden geldiğini anlayamadı.

Salonun bir ucunda beyaz örtülü, gümüş ve kristallerle ışıldayan uzun bir masa duruyordu. Uzun, beyaz mumların yanı sıra harika şamdanların arasında, tabaklar dolusu dumanı tüten, güzel kokulu yemekler vardı.

Yemek beş kişilik hazırlanmıştı. Masanın iki yanında ikişer kişi başında da bir kişi.

Kayıp Vadi

Nöbetçi ellerini ovunca hışırtılı bir ses duyuldu. “Şimdi... artık yalnız kaldık.” dedi. “Bunun keyfini çıkaralım. Güzel yiyecek ve içecekler. Müzik. Sohbet. Ve sonra, belki oyun.”

*

Yemeklerin leziz görünümü ve nefis kokusuna rağmen onlara çamur gibi gelmişti. Çok az yiyip fazla konuşmadılar, çünkü daha en başında ev sahiplerinin, karşısında konuşacak birilerini değil, sadece kendisini dinleyecek birilerini istediği açıkça ortadaydı.

Nöbetçi masanın başında otururken aralıksız konuştu. İğrenç yaratıkları iskemlesinin arkasında çömelmişlerdi. Lief şeritlerin adamın bileklerine bağlı olduğunu fark etti; hiç şüphesiz giysisinin kollarının altında gizli kayışlarla. Böylece yaratıklar bir taraftan kontrolünde olurlarken elleri serbest kalıyordu.

“Zenginlik içinde doğdum ama diğerlerinin kötülük ve kıskançlıklarından dolayı her şeyimi kaybettim.” dedi. Kristal bir kadehe altın rengi bir içecek doldurdu. “Ülkemden kovuldum. Hiç kimse bana yardım etmek için elini uzatmadı. Tek başıma, acılar çekerek, umutsuzluk içinde ve aşağılanarak bu vadiye sığındım. Başlangıçta arkadaşlarım kuşlar ve diğer küçük yaratıklardı. Ama...”

“Bu vadide kuşlar ya da küçük yaratıklar yok.” diye araya girdi Jasmine. “Ya da görebildiğim kadarıyla başka hiçbir şey.”

Nöbetçi ona bir bakış attı. Görüldüğü kadarıyla araya girmesine kızmıştı. “Gittiler!” diye bağırdı. “Ben değiştiğimde burada onlara yer kalmadı ve burası Kayıp Vadi oldu.”

Öne doğru eğildi, kırmızı gözleri mum ışığında parlıyordu. “Bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini bilmek ister misiniz?” diye sordu. “Toplumdan dışlanmış birinin –benim– nasıl yeniden bir

Emily Rodda

servet, yeni bir krallık ve kaybettiğimden binlerce kez daha fazla güç kazandığımı bilmek ister misiniz?”

Onların cevap vermesini beklemeden devam etti. Zaten araya giren olmamıştı.

“Hüzün ve kader içinde otururken biri bana bir şeyler söyledi. Gece gündüz fısıldayıp durdu. Bana ne kadar hatalı olduğumu anlattı. Nasıl ihanete uğradığımı. Neleri kaybettiğimi. Önce bunun beni çıldırtacağını sandım. Ama sonra... sonra...”

Parıldayan gözleri donuklaştı. Tekrar konuştuğunda, ziyaretçilerin orada olduğunu unutmuş gibiydi. Sanki kendi kendine bir öykü anlatıyordu. Daha önce birçok kez anlattığı bir öykü.

“Sonra cevabı anladım.” diye mırıldandı. “Işığın beni aldatıldığını ama karanlığın bana güç vereceğini anladım. Bütün hayatım boyunca yanlış bir yolu izlediğimi anladım. İyiliğin kaybedip kötülüğün kazanacağını anladım. Ve sonra kötülüğü kabul ettim. Bütün kalbimle. Ve böylece tekrar doğdum... Nöbetçi olarak.”

Aniden gözlerindeki donuk bakışlar kayboldu ve masanın etrafındaki yabancılara odaklandı. Kaskatı, gülümsemeyen yüzleri ve dokunulmamış tabakları fark etti.

“Niçin yemiyorsunuz?” diye bağırdı. “Bana hakaret etmeye mi çalışıyorsunuz?”

Lief masaya en yakın camdan dışarı baktı. Sisine içine gizlenmiş özlem dolu bir sürü bitkin yüz cama dayanmıştı.

“Onları boş verin.” diyerek gülümsedi Nöbetçi, elini öylesine kalabalığa doğru sallayarak. “Tebaam ne yer ne içer. Canlı bir bedenın sıradan ihtiyaçlarının ötesindedirler. Özledikleri şey sizin sıcak, sevgi dolu yaşamınız.”

Jasmine, Barda ve Neridah daha da kasıldılar. Lief dudaklarını ısırıldı, ona dokunan kuru, gri parmakları hatırlarken içi

titredi. “Yani, onlar... ölülerin ruhları mı demek istiyorsun?” dedi güçlkle.

Nöbetçi'nin tüyleri kızgınlıktan diken diken olmuş gibi göründü. Arkasındaki canavarlar kımıldanıp hırladılar. “Ölülerin ruhları mı?” diye kakkahayla güldü. “Ben bir ölüler krallığına hükmeder miyim? Tebaam yaşıyor ve sonsuza kadar yaşayacak. Güçten düşerler, soluklaşırlar ama yaşlanmaz ve ölmezler. Burada, benim ülkemde, sonsuza kadar yaşayacaklar. Bu onların ödülü.”

“Ödülü mü?” diye patladı Neridah. Tabağını iten elleri titriyordu.

Nöbetçi başıyla onaylayıp hafifçe sakalını sıvazladı. “Hem de çok iyi bir ödül, değil mi?” diye mırıldandı. “Ama korkarım onlar buna minnettar değiller. Şanslarının kıymetini bilmiyorlar.”

Lief konuşmak için kendini zorladı. “Mükâfatlarını nasıl kazandılar?”

“Ah...” Nöbetçi kendinden memnun bir şekilde gerindi. Anlaşılan, beklediği soru buydu.

“Tebaamın ilk bölümü, kalabalık olarak kuvvetli bir rüzgârla geldi, onların yıkılmasına neden olan kibirleri hâlâ içlerinde tazeydi.” diye mırıldandı. “Diğerleri, yani sizin gibi kıskançlık ve açgözlülükle dolu olanlar o zamandan beri geliyorlar. Benden en değerli hazinemi almak için. Gücümün sembolünü. Deltora Kemerinin büyük elmasını.”

11

OYUN

Lief arkadaşlarına ya da Neridah'a bakmaya cesaret edemedi. Ne hissettiğinin anlaşılması için iskemlesinin kolunu el kemikleri bembeyaz olana kadar sıktı.

Ama görüldüğü kadarıyla Nöbetçi'yi kandıramamıştı. Gülümsedi. Kırmızı gözleri misafirlerinin gözlerindeki ifadeleri büyük bir açgözlülükle okuyordu. Sonra tabağındaki son birkaç parçayı aldı ve yere attı. Dört canavar bir parça almak için vahşice savaşıyorlar. Nöbetçi bu durumu gülümseyerek izledi.

“Envy bir keresinde Greed'i böyle bir akşam yemeğinde neredeyse öldürüyordu.” diye yorum yaptı.

Yavaşça iskemlesini geri itti ve ayağa kalktı. Biçimsiz yaratıklar arkasında ağızlarından salyalar akarak dolaşıyorlardı. “Ve şimdi oyun zamanı geldi.” dedi. “En sevdiğim zaman. Benimle gelin.”

Onlara söylemesi gerekmiyordu. Pırıl pırıl zeminde, arkasından gelen canavarlarıyla birlikte ilerlerken dört arkadaş isteseler de istemeseler de onu takip ettiler.

Kayıp Vadi

En sonunda, Nöbetçi'nin, zamanının çoğunu burada geçirdiği belli olan bir odaya geldiler. Koyu kırmızı perdeler duvarları örtüyor, sisi ve diğer odaları gizliyordu. Güzel tablolar ve oymalı çerçevesi olan dev bir ayna duvarda asılıydı.

Yerdeki halı; çiçek, meyve ve kuş motifleriyle doluydu ve her köşesinde sıradan bir motif vardı. Nöbetçi'nin küçük oyunlarından biri, diye düşündü Lief. Bu vadide başka hiçbir yerde basit, güzel şeyler bulunamazdı. Yastıklarla dolu kanepenin önünde, üstüne kitaplar yığılmış bir masa vardı. Duvarlarda yükselen raflarda binlerce kitap duruyordu.

Nöbetçi duraksamadan odayı geçip perdeyi çekti, arkasında bir kapı vardı. Kapıyı açmayıp kenara çekildi ve bir kol hareketiyle ilerisine bakmalarını işaret etti.

Burası, tam ortasında tek bir cam masa olan küçük bir odaydı. Masanın üstünde altın, küçük bir kutu vardı.

“Aradığınız mücevher o kutunun içinde.” dedi Nöbetçi. Heyecanını saklayamadığı ortadaydı. “Kim benimle akıl yarıştırsın ve kazanırsa odaya girip ödülü alabilir.”

Lief kapının camına dayandı. Tenine değen Deltora Kemerini ısınmaya başlayınca Nöbetçi'nin doğru söylediğini anlamıştı. Büyük elmas bu odadaydı. Kemer onu hissedebiliyordu.

Barda kapıyı omzuyla itti ama kımıldamadı.

Nöbetçi tekrar kıkırdadı. “Hiçbir güç bu kapıyı açamaz. Büyüyle kilitlendi ve öyle kalacak, ta ki siz onu açma hakkını kazanana kadar. Şimdi... oyun oynamaya var mısınız?”

“Başka bir seçeneğimiz var mı?” diye mırıldandı Jasmine.

Nöbetçi kaşlarını kaldırdı. “Tabii ki var!” diye bağırды. “Eğer isterseniz eliniz boş bir şekilde buradan ayrılabilirsiniz.

Emily Rodda

Bulmaya geldiğiniz mücevhere sırtınızı dönüp, geldiğiniz yere geri dönebilirsiniz! Sizi durdurmayacağım!”

Lief, Barda ve Jasmine birbirlerine baktılar.

“Eğer oyunu kazanır ve bu odaya girersek elmas bizim mi olacak?” Lief emin olmak istedi. “Ödülümüzü alıp bu vadiden gitmemize izin verecek misiniz? Buna söz veriyor musunuz?”

“Tabii ki!” dedi Nöbetçi. “Kural bu. Ödül sizin olacak.”

“Ya kaybedersek?” diye sordu Barda. “O zaman ne olacak?”

Nöbetçi ellerini açtı. Eti andıran şeritler bileklerinde sallandı ve canavarlar arkasında kıpırdadılar. “O zaman... o zaman, *siz benim* olacaksınız. Sonra benimle akıl yarıştırmayı seçen diğerleri gibi Kayıp Vadi'nin bir parçası olarak burada kalacaksınız. Sonsuza kadar.”

Üç arkadaş kapının yanında kımıldamadan durdular. Umut-suz gri eller kutunun olduğu küçük odanın dışında dalgalanarak sislerin içinden cama sürünüyorlardı.

“Bu meydan okumayı kabul ediyor musunuz?” diye mırıldandı Nöbetçi. Cevaplarını beklerken gözleri kor gibi yanıyordu.

“Karar vermeden önce daha çok şey bilmemiz gerekiyor.” dedi Barda.

Ama Neridah başını iki yana sallıyordu. “Benim daha fazlasını bilmem gerekmiyor!” diye bağırdı. “*Ben* kararımı verdim bile. Bu üçü istediklerini yapabilirler, ama ben oyun falan oynamayacağım!”

Nöbetçi eğilerek selam verdi, ama dudağı Neridah'ın dediklerini küçümser bir ifade aldı. “O zaman gidebilirsin.” dedi, umursamadan “git” dercesine kolunu sallayarak.

Onu bağlayan büyü bozulduğunda Neridah sendeledi. Geriledi, sonra arkasına bakmadan koşarak odadan kaçtı.

Kayıp Vadi

Nöbetçi iç çekti. “Yazık.” diye mırıldandı. “Hepinizin, elmasın çekim gücüne dayanmanızın imkânsız olduğunu sanıyordum. Belki, şimdi bile fikrini değiştirip dönebilir. Açgözlülük ve kıskançlık kokusu onda çok güçlü.”

Ayağının dibindeki yaratıklara döndü ve birer birer hepsini sevdi. “Siz onu güçlü bir şekilde hissettiniz, değil mi cicilerim?” dedi yumuşak bir sesle. Canavarlar onaylayarak hırıldadılar ve burun çektiler, şişmiş suratlarını hayranlık içinde Nöbetçi’nin ellerine sürdüler.

Arkaya dönme zahmetine bile girmeden parmağını şaklattı. Görünmez bağlarının gevşediğini hissedip rahatladılar. Artık serbestçe hareket edebiliyorlardı.

Nöbetçi aynanın karşısına geçip gülümseyerek hayran hayran kendine baktı. Lief’in parmakları kılıcına gidip saldırıya geçmemek için zor duruyordu. Ama aynı Barda ve Jasmine gibi bunun bir faydası olmayacağını farkındaydı. Pride, Envy, Hate ve Greed’in sivri dişlerini göstererek kendilerini beklediklerini biliyordu. Nöbetçi tek bir uyarı sesiyle döner ve başka bir büyü yapardı, hem de ilkinden çok daha güçlü bir büyü.

“Benim uyku vaktim geldi.” dedi en sonunda. Esneyerek aynanın yanından ayrıldı. “Tebaamın tersine ben hâlâ bir canlıyım ve birtakım ihtiyaçlarım var. Başka ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Bizim elması istediğimizden emin, diye düşündü Lief. Biz kutuya bakarken neler hissettiğimizi anladı. Ama o da elmasa aynı açlıkla ihtiyaç duyuyor. Umurunda değilmiş gibi yapıyor ama bu oyunu oynamamızı çok istiyor. Onun kibri bizden daha güçlü. Kibri; zeki olduğunu, bizi ezip geçerek ispatlaması için onu zorluyor. Onun zayıf noktası da bu.

Emily Rodda

“Oyun hakkında daha çok şey bilmeden karar veremeyiz.” dedi yüksek sesle Jasmine. “Nedir? Nasıl oynanır?”

Nöbetçi tereddüt ederek kaşlarını çatı.

“Sen oynamamızı *istiyorsun*, değil mi?” diye sordu Lief. “Biz... biz de elması istiyoruz. Ama özgürlüğümüzü gözü kapalı tehlikeye atarsak ahmaklık etmiş oluruz. Kazanma olasılığının olup olmadığını bilmemiz lazım.”

Nöbetçi'nin gözleri kısıldı. “Tabii ki bu mümkün!” diye bağırdı. “Beni hile yapmakla mı suçluyorsunuz?”

“Hayır.” dedi Lief. “Ama bazı oyunlar şans işidir. *Senin* oyunun belki bunlardan biridir. Eğer öyleyse...”

“Benimki bir şans oyunu değil!” diye bağırdı Nöbetçi. “Bu bir zekâ oyunu!”

“O zaman ispat et!” dedi sakince Barda. “Ne yapmamız gerektiğini bize söyle.”

Nöbetçi bunu bir an düşündü. Sonra gülümsedi. “Göründüğü kadarıyla sizler saygıdeğer oyuncularsınız.” dedi. “Tamam. Söyleyeceğim. Tek yapmanız gereken bir kelime bulmak. Kapıyı açacak kelimeyi. Ve o kelime de... benim gerçek ismim.”

Üç arkadaş konuşmadan ona baktılar. Bu hiç beklemedikleri bir şeydi.

Nöbetçi gördüğü şaşkınlık karşısında sevinerek kendinden memnun bir tavırla başını salladı. “Bulmacanın ipuçları burada.” dedi alay edercesine. “Ve birincisi tam bu odada gizli.”

Barda omuzlarını dikleştirdi. “Karar vermek için bize biraz süre verirseniz size minnettar olacağız bayım.” dedi, en resmî ve nazik ses tonuyla.

Kayıp Vadi

“Tabii ki!” Nöbetçi başıyla selam verdi. “Ben çok mantıklı bir adamım ve size bu inceliği göstereceğim, ama rica ederim, sakın sabrımı zorlamayın. Kısa bir süre sonra geri döneceğim ve o zaman cevabınızı almam lazım.”

Yaratıklarının iplerini ellerinde toplayıp arkasına döndü ve çıktı.

12

ARAMA

Yalnız kalır kalmaz, Jasmine hızla cam kapıya doğru gitti ve bir kez daha içeri baktı. “Orada başka bir kapı daha var!” diye fısıldadı. “Dışarı açılan bir kapı. Gördünüz mü? Köşede.”

“Öyleyse ne olmuş? Planın nedir?” diye dikkatle sordu Barda.

Jasmine’in gözleri vahşice parlıyordu. “Çok basit. Nöbetçi’ye bu aptal oyunu oynayacağımızı söyleyeceğiz. Sonra, o uyuduğunda bu odaya girmenin bir yolunu bulacağız. Mücevheri çalıp o kapıdan çıkacak, o daha uyanmadan bu vadiden gitmiş olacağız.”

“Hayır!” diye bağırdı Lief.

Jasmine sıkıntılı bir şekilde ona baktı. “Korkuyor musun?” diye sordu. “Büyüsünden mi korkuyorsun?”

Lief tereddüt etti. Tam öyle sayılmazdı. Bu başka bir şeydi. Zihninin bir köşesine yer eden bir anı vardı. Bir uyarı. Elmasla ilgili bir şey...

“Korkmamak ahmaklık olur Jasmine.” dedi Barda. “Bu adamın çok büyük güçleri var ve delinin teki. Bir zamanlar her kimse Gölgelelerin Efendisi onun bedenini ve ruhunu ele geçirmiş.”

Alçak masanın üstüne eğilmiş, orada duran kitaplara hızla göz atıyordu. Lief, Barda'nın her zamanki pratik zekâsıyla kitaplardan birinin üstünde Nöbetçi'nin ismini ya da onunla ilgili bir şey bulup bulamayacağına bakıyordu. Lief yardım etmek için onun yanına gitti.

“Onun adını asla öyle bulamayacaksınız!” dedi öfkeyle Jasmine. “Eğer o kadar basit olsaydı şu pencerenin dışındaki zavallılar...”

Lief'in şaşkınlıkla ağzı bir karış açılınca Jasmine durdu. Kitap yığınının altında tanıdık bir şey görmüştü. Küçük, soluk mavi bir cilt. Kitabı hemen eline alıp açtı.

Bir taraftan korktuğu, bir taraftan da umduğu gibi bu *Delta-ra Kemer*i'ydi. Del'deki evinde sık sık okuduğu kitap. Babasının zincirli ve çaresiz durumda olduğu zindanda gördüğü kitaptı bu.

Ve şimdi buradaydı. Kayıp Vadi'de! Kalbi güm güm atarak kitabı kaldırıp Barda ve Jasmine'e gösterdi. Barda kaşlarını çattı.

“Nöbetçi'de bu kitabın bir eşi olması hiçbir şey ifade etmiyor.” dedi. “Tabii ki birçok kopyası çıkarılmış olmalı. Hepsinin de krallığın ücra köşelerinde olması gerekiyor.”

“Nöbetçi, Gölgelelerin Efendisi'nin uşaklarından biri... bize söylediklerine göre bu kesin.” dedi Lief. “Ve eğer bu kitabı okuyorsa, Gölgelelerin Efendisi ona okumasını söylediği için okuyordur. Nöbetçi bizim sadece açgözlülükten elmasın peşinde olan sıradan yabancılar olduğumuzu sanırmış gibi davranıyor. Ama belki de baştan beri öyle olmadığını biliyor.”

“O zaman bütün bu oyun laflarına ne gerek var?” diye mırıldandı Jasmine. “Ne zaman istese bizi öldürebilirdi.”

Lief’in tüyleri ürperdi. “Belki de sadece kendini eğlendiriyor. Kedinin fareyle oynadığı gibi bizimle oynuyor.”

“Belki.” dedi Barda. “Ama belki de oynamıyor. *Ne zaman* geleceğimizi bilmiyordu. Bir genç erkek, bir adam, bir kız ve siyah bir kuş konusunda uyarıldıysa bizim onlar olduğumuzu fark etmemiş olabilir. Kree bizimle değil, Jasmine erkek çocuk kılığında ve buraya Neridah’la geldik.”

“En azından, bir işe yaradı.” diye burnunu çektik Jasmine.

Lief küçük kitabı çılgınca karıştırıyordu. Her sayfada çok iyi hatırladığı şeyler vardı, ama özel bir şey arıyordu. Elmasın güçleri hakkındaki bölüm.

En sonunda buldu.

* Elmas saflığın, masumiyetin ve gücün simgesidir. Asil ve saf bir şekilde kazanılmış elmaslar iyilik için etkili bir güçtür. Cesaret ve güç verirler, salgın hastalıktan korurlar ve gerçek aşk yolunda yardımcı olurlar. Ama bu uyarıyı dikkate alın: Hileyle veya zorla, kıskançlık veya açgözlülükle ele geçirilmiş elmaslar kötülüğe alamettir ve kötü şans getirirler. Onları onursuzca ele geçirenlerin başına büyük kötülükler gelir.

“Hatırlamaya çalıştığım şey buydu.” dedi hızla Lief. Bu bölümü arkadaşlarına gösterdi. “Bundan dolayı bu elması çalamayız.”

Arkadaşları önce kitaba baktılar, sonra da birbirlerine. “Bu uyarı bizim için değil!” diye itiraz etti Jasmine.

Kayıp Vadi

“Biz mücevheri açgözlülük ya da kıskançlık için istemiyoruz ki. Biz onu iyi bir amaç uğruna çalacağız. Onu kötülüğün elinden kurtarıp asıl ait olduğu yere koyacağız.”

Lief başını iki yana salladı. “Burada söylenenler açık.” diye ısrar etti. “Elmas güç ya da hile kullanılmadan elde edilmeli. Yoksa başımıza kötülük dışında hiçbir şey getirmeyecek... tıpkı Nöbetçi’ye getirdiği gibi.”

“Peki öyleyse...” diye mırıldandı Barda.

Lief iç çekip kitabı kapadı ve masadaki yerine geri koydu. “Nöbetçi onu bize isteyerek vermeli. Bunu ona yaptırabilmemizin tek bir yolu var. Onun zayıf tarafı kibri ve bu oyun onun için önemli. İnanıyorum ki eğer kazanırsak zorunda...”

O anda ayak sesleri duydular. Nöbetçi geri dönüyordu. Odaya süzülür gibi girdi, yaratıkları arkasından sarsakça içeri girdiler.

“Evet?” diye sordu. “Kararınızı verdiniz mi?”

Lief ve Barda hemen Jasmine’e baktılar. Kız durakladı, sonra yüzünü buruşturdu ve hafifçe başıyla onayladı. Barda ileri çıktı.

“Evet.” dedi sertçe. “Oynayacağız.”

Canavarlar ciyakladılar ve heyecanla iplerini çekiştirdiler. Nöbetçi’nin gözleri parladı.

“Harika!” diye fısıldadı. Aynanın dibindeki masada duran, uzun ve yanmamış mumu gösterdi. Ansızın titreşen sarı bir alev belirdi.

“Bu mum yandığı sürece kutu odasına açılan kapıyı açabilirsiniz.” dedi. “Mum bittiğinde kapı hâlâ kapalıysa, yenilgiyi kabul edip benim olacaksınız. Kabul mü?”

Emily Rodda

“Kabul.” Üç arkadaş gözlerini bile kırpmadan bu kelimeyi beraberce söylediler.

Nöbetçi tekrar ellerini ovuşturdu. “O zaman size iyi geceler.” diyerek gülümsedi. “İstedığınız gibi dolaşın. İlk ipucu bu odada duruyor. Bir açıdan gizli. Başka bir açıdan yüzünüzdeki burun kadar ortada.”

Kapıya gitti ama gitmeden önce bir kez daha döndü. “Bir tavsiye. Kapıyı açmak için bir şansınız var. Sadece bir şans. Şansınızı bir tahminle harcamayın.”

Hafifçe gülümsedi. “Sabaha görüşürüz. Zaferimi kutlar-ken.”

Arkasında yaratıklarıyla beraber odadan çıktı. Gözden kaybolur kaybolmaz zafer dolu kıkırdaması sarayın cam duvarlarında yüzlerce sesmiş gibi yankılanmaya başladı. Uykusuna dalarken yavaş yavaş kayboldu.

*

Bir saat boyunca üç arkadaş odayı araştırıp Nöbetçi'nin adıyla ilgili onlara bir ipucu verecek herhangi bir şey bulmaya çalıştılar.

Raflardaki kitapların bir faydası olmadı. Barda onları yerinden çekerken parçalanıp dağıldılar. Dolapların çekmecelerindeki kâğıtlar sararıp sertleşmişti. Onlar da dokununca dağılıp parçalandılar. Resimlerden hiçbir ipucu çıkmadı. Perdelerin arkasında cam ve sis dışında hiçbir şey yoktu.

“O her şeye sahip olduğunu sanıyor... ama hiçbir şeyi yok!” diye bağırdı Jasmine. “Harika yemekleri külden, güzel kitapları da tozdan ibaret. Arkadaşları iğrenç, ağızlarından salyalar akıtan

Kayıp Vadi

yaratıklar. Krallığı bir mutsuzluk mekânı. Nasıl olur da bu kadar kör olabilir?”

“Kör olan *biziz*.” dedi sıkığı dişlerinin arasından Barda. Gözleri yavaşça damlayan mumdaydı. “Bu odada bir ipucu olduğunu söyledi ve doğruyu söylediğinden eminim. Ama ipucu ne? Nerede?”

“Bu odada bir ipucunun *gizlendiğini* söyledi!” Lief yüzünü ellerinin arasına alıp konsantre olmaya çalıştı. “Her şeyin arkasına baktık, her şeyin içine baktık. Demek başka bir şekilde saklı.”

“Büyüyle saklı!” Jasmine çaresizce odada etrafına bakındı. “Bu diğer söylediklerini de anlamlı hâle getiriyordu: Bir açıdan gizli. Başka bir açıdan yüzünüzdeki burun kadar ortada.”

“Yüzünüzdeki burun! Tabii ki!” diye bağırdı Barda ve ayağa fırladı. Arkadaşları onu şaşkınlıkla izlerken gidip aynaya baktı. Bir an için diğerleri onun yüzünü gördüler: Aynadan yansıyan görüntüsü tuhaf bir şekilde yumuşamış, gençleşmiş görünüyordu. Sonra o görüntü kayboldu ve mumun titrek ışığında parlak beyaz yazılar belirdi.

*Gizli adım içeride bekliyor
Birincim, Pride'in (Kibir) büyük
günahının birincisi
İkincim ve sonuncum başlıyor
İkizlerin hatalarının toplamında.
Üçüncüm başlar parlak bir kıvılcımla...
Hazine saf mı? Işık noktası mı?
Dördüncüm, mutluluğun toplamı
Adımı bilmeye çalışanlar için.*

Emily Rodda

“Ama bu saçmalık!” diye ümitsizce bağırdı Jasmine. “Hiçbir anlamı yok!”

“Var.” dedi Barda. “Bunun gibi şeyleri daha önce gördüm. Bu bir bilmece.”

“Bu bilmece bize Nöbetçi'nin adında kaç harf olduğunu söylüyor.” dedi yavaşça Lief. “Bize bu harfleri nasıl bulacağımızı anlatıyor. Ama bu, bugüne kadar çözdüğüm bütün bilmecelerden çok daha zor.”

Deltora Kemerini tutup, “Keşke topazın gücü tam olsaydı.” dedi Lief. Daha önce sık sık zihnini açıp keskinleştirmişti. Ama gücü ay büyürken artıyor, küçülürken azalıyordu. Bu gece ay yoktu.

Eğer o ve arkadaşları bilmeceyi çözeceklerse bunu kendi başlarına yapmaları gerekiyordu.

PARLAK KIVILCIMLAR

Jasmine bulduğu bir kâğıt parçasına yazıları geçirdikten sonra üç arkadaş oturup konuştular.

“İlk satır sadece ismin saraydaki ipuçlarından bulunacağı anlamına geliyor.” dedi Lief. “Anlaştık mı?”

“Bunu ben bile anlayabilirim!” diye bağırdı Jasmine, Barda başıyla onaylarken. “Ama ya geri kalanı?”

“İkinci mısra bizim aradığımız isimle Pride’ın ilk harfinin aynı olduğu anlamını taşıyor.”

“O zaman iş kolaylaşıyor.” dedi Barda. “Pride’ın ilk harfi P.”

“Ama bu bir bilmece sayılmaz ki!” diye karşı çıktı Jasmine. “Kesinlikle bu kadar kolay olamaz.”

“Değil.” dedi sıkıntıyla Lief. “Anlamıyor musun Barda? ‘Pride’ın ilk harfi büyük yazılmış. Bu bir isim. Nöbetçi’nin hayvanlarından birinin adı.”

“Ve Nöbetçi bize yaratıklarının hiçbirinde ismini aldığı kusurunun olmadığını söyledi. Pride’ın yani, Kibir’in kusurunun kıskançlık, açgözlülük ya da nefret olması lazım. Şimdi, bilmecenin

Emily Rodda

nasıl işlediğini anlamaya başlıyorum. Nöbetçi'nin ilk harfinin E, H ya da G olması lazım.”

“Ama hangisi olacağını nasıl tahmin edeceğiz?” diye patladı Barda. “Hangi yarattığın hangisi olduğunu bile hatırlamıyorum! Nöbetçi bütün söylediklerine rağmen dürüst davranmıyor.”

“Oynadığından eminim!” dedi Lief, kurşun kalemını kâğıda vurarak. “Keyfini çıkarmayı umduğu zafer anlamsız olur yoksa. Bu saraydaki başka bir yerde diğer ipucunun olması gerekiyor.”

“O zaman onu bulsak iyi olur! Çabuk!” diye bağırıldı Jasmine. Muma sinirli bir bakış atarak ayağa fırladı. Korkutucu derecede hızlı yanıyordu.

Kızın korkusu bulaşıcıydı. Lief kalbinin güm güm atmaya başladığını hissetti. Sakinleşmek için kendini zorladı ve elini Deltora Kemerinin üstüne koydu. Parmakları ametisti buldu ve daha değer değer kalp atışları yavaşladı, üstüne sükûnet veren bir huzur çöktü. Derin bir nefes aldı.

“Panige kapılmamalı ve bir plan yapmadan etrafta koşturmamalıyız.” dedi sakince. “Panik mantıklı bir biçimde düşünmemizi engelleyecektir. Panik düşmanımızdır.”

“Zaman da düşmanımız Lief.” diye sertçe ona hatırlattı Barda. “Saatlerdir bu işle uğraşıyoruz ve hiç ilerleyemedik.”

“Hayır, ilerledik.” dedi Lief. “Nöbetçi'nin isminin beş harfli olduğunu biliyoruz çünkü bulmacada ‘benim ilkim’, ‘benim ikincim’, ‘benim üçüncüm’, ‘benim dördüncüm’ ve ‘sonuncum’ geçiyor. İlk harfin E, H ya da G olduğunu biliyoruz. Ve ikinciyle son harfin aynı olması gerektiğini biliyoruz.”

“Bunu nereden biliyoruz ki?” Jasmine yerinde duramıyor, bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu.

Kayıp Vadi

“Bulmaca bize öyle olduğunu söylüyor.” Lief yazıyı yüksek sesle okumaya başladı:

*İkincim ve sonuncum başlıyor
İkizlerin hatalarının toplamında.*

Jasmine başıyla onayladı. Lief bulmacanın geri kalanına baktı ve aniden başka bir şey gördü.

“Ve sanırım... sanırım dördüncü harfin ne olduğunu biliyorum!” diye bağırды. Tekrar yüksek sesle okudu.

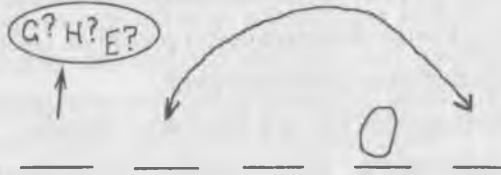
*Dördüncüm, mutluluğun toplamı
Adımı bilmeye çalışanlar için.*

“Nöbetçi'nin adını bilmeye çalışanlar ne kadar mutlu oldular?” diye sordu Lief.

“Bildiğim kadarıyla hiç.” dedi ciddi bir şekilde Barda.

“Doğru. ‘Toplamı’ kelimesi kullanıldığı için Nöbetçi'nin burada bir üçkâğıt yaptığını sanıyorum. Dördüncü harf aslında bir numara. Sıfır. Yazıldığında da ‘O’ oluyor.”

Diğerleri dik dik bakarken, Lief bulmacanın altına yazmaya başladı. Bitirdiğinde, ne yaptığını görebilmeleri için kâğıdı çevirdi.

“İşte.” dedi Lief. “Şimdi aradaki boşlukları doldurabiliriz.”

Konuşurken hissettiği güveni duymayı dileyerek ayağa kalktı. “Sarayı oda oda arayacağız.” dedi. “Nereye gidersek gide-
lim bilmeceye uyan şeyler arayacağız.”

Emily Rodda

Berberce çalışma odasından ayrıldılar ve araştırmaya başladılar. Dikkatlice her mobilyaya, her halıya ve her süslemeye bakmalarına rağmen hiçbir ipucu bulamadılar.

Saray çok büyüktü. Araştırmaya devam ettiler. Arkalarında çalan hafif müzik onları sakinleştiriyor, tetikte tutuyordu. Bir süre için kendilerinininki dışında küçük sesler duydular. Hafif ayak sesleri, kapıların açılıp kapanması gibi uzaktan gelen yankı sesleri. Ama en sonunda müzik durdu. Diğer sesler de öyle.

Şimdi tam bir sessizlik içinde çalışıyorlardı. Sakin kalmak çok zordu. Hepsinin de aklında damlaya damlaya acımasızca bitmekte olan o mumun görüntüsü vardı.

En sonunda Nöbetçi'nin çalışma odası gibi perdelerle gizlenen ve kapalı, tahta bir kapısı olan odaya geldiler. Hafif bir ışık kapının küçük penceresinin renkli camından parıldadı.

Lief yavaşça kolu çevirdi ve içeri baktı. Kapının yanındaki sehpa da titreşen muma rağmen oda loştu. Bir köşede duran yumuşak yastıklardan oluşan yığını çıkarması uzun sürdü..

Nöbetçi dört yaratığıyla birlikte uyuyordu. Etten bağları cansız yılanlar gibi etraflarına dolanmıştı. Ve yaratıklar uyanık-tılar. Korkunç kafalarını kapıya doğru çevirdiler. Uzun uzun ama alçak sesle hırlarlarken dişleri parıldadı.

Lief hızla geri çekildi ve tekrar kapıyı kapadı.

“Oraya giremeyiz.” diye fısıldadı. “Burası onun odası. Ve yaratıkları yanında.”

“En sonunda onlarla karşı karşıya gelmemiz gerekecek.” diye fısıldadı Barda. “Pride’in kusurunun ne olduğunu başka nasıl bulabiliriz ki?”

Kayıp Vadi

Kararsızca orada durdular ve gözlerini kapalı kapıya diktiler. Sonra Lief'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Renkli cam pencereyi işaret etti. "Bunda tuhaf olan bir şey var." diye mırıldandı. "Yeni fark ettim. Bakın!"

"Gerçekten tuhaf. Sondaki hariç her karede bir elmas ya da yıldız var." dedi Barda dikkatlice cama bakarak.

"Evet!" Jasmine kâğıdı Lief'in elinden kaptı ve bulmacanın son iki mısrasını okudu.

Üçüncüm başlar pırıl pırıl parıldayarak...

Hazine saf mı? Işık noktası mı?

Anlayıp anlamadıklarını görmek için hevesle başını kaldırdı. "Elmaslar da, yıldızlar da pırıl pırıl parıldarlar." dedi. "Bulmaca hangisinin son kareye gireceğini soruyor. Hazine olan bir elmas mı? Yoksa ışık noktası olan yıldız mı?"

"Demek Nöbetçi'nin adının üçüncü harfi ya D ile başlıyor ya da S(*) ile." Lief kâğıdı Jasmine'den aldı ve şekle bir not eklerken dudaklarını ısırarak heyecanını bastırmaya çalıştı.

* D/ Diamond: Elmas, S/Star: Yıldız.

Emily Rodda

Şekiller bulunana kadar renkli camlara dik dik baktılar ama bir anlam veremediler.

“Bunun hiçbir anlamı yok!” diye homurdandı Barda. “Tamamı on altı kare. Ama sadece birinin isteğine göre sıralanmış gibiler.”

Lief de onunla aynı fikirdeydi. Ve artık heyecanı geçmiş olan Jasmine’in gerginliği gittikçe artıyordu.

“Belki de sır on altıyla bağlantılıdır.” diye mırıldandı Barda yenilgiyi kabul etmeyerek. “On altı işlevsel bir rakamdır, çünkü küçük ve eşit parçalara kolayca bölünebilir. Saraydaki birliklerin sayısı on altıydı. Merasim yürüyüşlerinde, sık sık hep beraber başlayıp, sonra sekize bölünür, sonra dörde, sonra...”

Sesi yavaş yavaş kısıldı. Ağzı bir karış açıldı. Gözlerini pencereye dikmiş bakıyordu. “Bakın!” dedi kısık sesle.

Kalın parmağıyla pencerenin ortasına bir artı çizip dört eşit parçaya böldü.

“Bütünü anlamsız.” dedi. “Ama onu içinde on altı kare olan büyük bir kare olarak görmek yerine içinde dörder küçük kare olan dört kare olarak görürsek ne olur?”

Lief sanki pencereye daha önce böyle bir şekil görmemiş gibi baktı. Şimdi dört diziden oluşuyordu. İki üstte, ikisi altta.

İlk sırada üç yıldız ve bir elmas vardı. Onun yanındakinde, iki yıldız ve iki elmas. Birincinin tam altında olan üçüncüde bir yıldız, üç elmas vardı. Boş karenin olduğu dördüncüde...

“Her seferinde bir elmas eklenmiş.” diye fısıldadı Barda. Gözleri rahatlamanın etkisiyle canlanmıştı. “Ve bir yıldız çıkarılmış. Bu durumda son karede yıldız *değil*, dört elmas olacak!”

Kayıp Vadi

“Evet!” Lief bunun böylesine kolay çözülebildiğine inanamadı. Ama Barda kolay çözmemişti. Ve bunu çözmesi sadece saray muhafızı olarak geçirdiği günleri hatırlaması yüzünden, diye düşündü Lief. Kâğıdındaki üçüncü boşluğun üstüne D yazdı.

Barda tatmin olmuş bir şekilde izledi. “İki hafini bulduk!” dedi. “Şimdi... yaratıklarla uğraşacak mıyız?”

İSİM

Yatak odasının kapısını tekrar açtılar. Nöbetçi yerinden kıınıldamamıştı ama yaratıklar şimdi onun üzerine yayılmışlardı. Davetsiz misafirleri duyunca hepsi kafalarını kaldırıp tehditkâr bir şekilde hırladılar.

“Bu imkânsız!” diye fısıldadı Barda. “Onun yanına girmemize izin vermeyecekler. Onların hangisi olduğunu buradan nasıl bulabiliriz?”

“Belki onları isimleriyle çağırabiliriz.” diye önerdi Jasmine. “Sırayla.”

“Tamam, önce Greed’i çağırma, tek istediğim bu.” diye mırıldandı Lief.

“Niçin?” diye sordu Jasmine.

Lief hiç kıınıldamadan durdu. Düşünmeden konuşmuştu. Bildiğini fark etmediği bir şeyden dolayı yarı şaka yarı ciddi bir şey söylemişti.

“Çünkü...” dedi Lief. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. “Çünkü bu saraya ilk geldiğimizde Nöbetçi bize kıskanç ve kibirli olan canavarların Greed’den yani açgözlü olandan korktuğunu söylemişti. Böyle olunca Greed kıskanç, kibirli ve kendisi olamaz. Greed’in açgözlü olamayacağını, çünkü canavarlardan hiçbirinin adını aldığı kusura sahip olmadığını da biliyoruz. Böyle olunca... Greed’in hepsinin içinde en tehlikelisi olması gerekiyor, nefretle dolu olan.”

Arkadaşlarının Nöbetçi’nin söylediği diğer şeyleri düşündüğünü görebiliyordu. O zaman önemli olduğunu sanmadıkları şeyleri yani. Ama şimdi aniden her şey fazlasıyla önem kazanmıştı.

Tek bir kelime bile etmeden tekrar kapıdan çıktılar ve arkalarından kapıyı kapadılar.

“Bize ipuçlarını verdi ve biz fark etmedik!” diye fısıldadı Jasmine. “Başka ne söyledi?”

“Envy’nin, bir zamanlar açgözlü olanı masadaki artıklar yüzünden dövüşürken neredeyse öldüreceğini söyledi.” dedi sertçe Barda.

“Eğer Envy, açgözlü olanı öldürmeye kalktıysa kendisi açgözlü değildir.” dedi Lief. “Kıskanç da olmadığını biliyoruz...”

“Ve nefretle dolu olmadığını biliyoruz!” diye bağırdı Jasmine. “Çünkü zaten Greed’in öyle olduğuna karar verdik. Bu durumda Envy... Pride olmalı, yani Kibir!”

Kapıdan uzaklaşıp başka bir odaya geçtiler. Şimdi canavarlarla karşılaşmaları gerekmediğini biliyorlardı. Bulmacayı kendi başlarına çözecek kadarını öğrenmişlerdi.

“Nöbetçi bize başka ne söyledi?” diye fısıldadı Lief, beynini zorlayarak. “Dedi ki...”

“Hate’in yani Nefret’in kıskanç olmadığını söyledi.” dedi Jasmine. “Bunu biz yaratıkları ilk gördüğümüzde belirtmişti.”

“Evet!” diye hatırladı Lief. “Ve Hate, nefret dolu değil. Kibirli de değil, çünkü kibirli olan Envy. Bu durumda Hate’in açgözlü olması gerekiyor!”

“O zaman Pride için tek bir kusur kalıyor.” dedi yavaşça Barda. “Kıskançlık.”

Lief tek kelime bile etmeden kâğıdındaki ilk boşluğa E yazdı.

Şimdi bulmaları gereken tek bir harf vardı, çünkü bulmacada ismin ikinci ve son harflerinin aynı olduğu söyleniyordu. Barda ipucunu tekrar etti:

İkincim ve sonuncum başlıyor

İkizlerin hatalarının toplamında.

“Bunun ne manaya gelebileceği hakkında en ufak bir fikrim bile yok.” diye itiraf etti Jasmine. “Kendimi ahmak gibi hissediyorum ama...”

“Eğer sen ahmaksan o zaman ben de ahmağım.” diye homurdandı Barda. “Daha başlangıçtan beri bu benim için bir gizem.”

Lief de bu tuhaf dizelerin ne anlama geldiğini kestiremedi. Tek bildiği şey, bu cam duvarlı labirentin bir yerinde son ipucunun olduğu ve onu bulmaları gerektiği idi.

Umutsuz bir enerjile gösterişli odaların her yerini dolaşarak bilmeceyi çözmelerine yardım edecek bir iz aradılar. Ama

hiçbir şey bulamadılar. Harika bir boşluk dışında hiçbir şey bulamadılar.

En sonunda bir köşeyi dönerlerken Jasmine inledi. “Ama daha önce buraya gelmiştik!” diye bağırdı. “Bu odayı araştırdık.”

Lief ve Barda etraflarına bakınıp Jasmine’in haklı olduğunu anladılar.

“Bakacak başka hiçbir yer kalmadı!” Barda’nın yüzü bitkin, kırış kırış, umutsuzluktan çökmüştü.

Pencerelerin ardındaki yoğun sis, karanlıkta dalgalanıyor, gölgemsi figürler sürükleniyor, parmaklar camların üstünde dolaşıyor ve hayalet gözlerini andıran gözler dik dik bakıyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Lief bunu bilmediğini fark etti. İçindeki paniğin tekrar arttığını hissettiğinde gömleğinin altındaki kemere yapıştı.

“İpuçları burada bir yerde olmalı. Bunu biliyoruz.” dedi. Sesinin sakin çıkması için çaba harcamıştı. Avucundaki ametist hâlâ serindi. “Tekrar aramaya başlayacağız.”

Tekrar başladılar ve ilk girdikleri perdeli çalışma odasına dönene kadar her yeri yine aradılar.

“Bu odayı tepeden tırnağa aradık.” diye söylendi Barda. “Tekrar aynı şeyi yapmanın bir anlamı...”

Ama çalışma odasına girmeleri gerekiyordu. Hiçbiri muma bakıp ne kadar zamanlarının kaldığını bilme arzusuna karşı koyamadı.

Lief görebileceği şeye kendini hazırladı ama o bile mumun ne kadar küçüldüğünü görünce dehşet içinde nefesini tuttu.

Emily Rodda

Mumun sadece dibi kalmış, neredeyse sertleşmiş damlalardan kalın bir yığın hâlinde düzleşmişti. Fazla dayanamayacaktı.

“Böyle devam edemeyiz.” dedi hızla Jasmine. “Cam kapıyı kırmalı, elması almalı ve kaçmalıyız Lief. Sen ne dersen de. Bunu şimdi yapmamız gerekiyor!”

“Korkarım o haklı Lief.” dedi Barda. Gözleri muma takılmıştı.

Lief umutsuzca başını iki yana salladı. Bunun korkunç bir hata olacağını biliyordu. Peki başka seçenekleri var mıydı ki? Boşa harcayacak zamanları olmadığı ortadaydı. Sarayı tekrar araştırarak ve düşünecek zamanları olmadığı da.

Jasmine odanın etrafına bakıp camı kıracak ağır bir şey arıyordu. Daha iyi bir şey bulamayınca, alçak masanın üstündeki kitapları üzerinden itti ve kararlı bir şekilde kapıya doğru çekmeye başladı.

“Hayır!” diye bağırdı Lief. “Bunu yapmamalısınız!”

Jasmine öfkeli bir şekilde olduğu yerde döndü. “Yapmalıyım! Anlamıyor musun Lief? Senin neyin var? Eski bir kitaptaki uyarı hakkında endişelenmek için artık çok geç! Elması kazanamayız. Nöbetçi'nin bilmecesindeki olmayan ikizlerin bilmecesi bizi yendi. Tek yol bu!”

Tekrar döndü ve masayı çekmeye devam etti. Kısa bir tereddüdün ardından Barda da ona katıldı. Masayı halının üstünden kaldırdı ve cam kapının yanına götürdü.

Lief onun yanına gelip kolunu hızla çekti. Ama Barda'nın gücü karşısında hiç şansı yoktu. İri yarı adam onu acımasızca itip yere düşürdü.

Kayıp Vadi

“Geri çekil.” dedi ciddi bir şekilde Barda. “Cam kırılacak. Gözlerini kapa.”

Lief dizlerinin üstünde doğruldu, başı dönüyordu. Barda masayı geriye çekip kendini sağlama aldı ve vurmaya hazırlandı. Lief başını eğdi. Çiçekleri, meyveleri ve kuşlarıyla halı ellerinin altında yumuşacıktı. İki ermiş ağırbaşlı bir tavırdı ona bakıyorlardı. İki çift göz. İki sakal. Belden bağlı, iki uzun ve sade cübbe...

Lief öylece bakıyordu. Yüzüne kan hücum etti. “İkizler!” diye bağırdı. Sendeleyerek ayağa kalktı. “Barda, dur! İkizler! Onları buldum!”

Umutsuzca halıyı işaret ederken Barda yavaşça masayı indirdi ve Jasmine öfkeyle ayağını yere vurdu.

“Başından beri buradaydılar!” diye güçlkle konuştu. “Üzerinde masa olduğu için onları doğru dürüst fark edemedik. Ama şimdi görebiliyoruz. Ermişler tamamen birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlar. İkiz gibiler! Ama aslında aynı değiller!”

Jasmine ve Barda, Lief’in yanına gelip halıya baktılar. Lief cebine sokuşturduğu kâğıdı çıkardı.

“İkizlerin hatalarının toplamı.” diye okudu. “Bir ermişle diğeri arasındaki farkların sayısı anlamına geliyor olmalı.”

“Arada fark var mı?” diye sordu Jasmine. Omzunun üstünden zayıf mum ateşine endişeli bir şekilde göz atıyordu. “Nerede?”

Emily Rodda

“Bellerindeki ipe bakın.” dedi Lief. “Bir resimde sol tarafından diğesinde ise sağ tarafından bağlı.”

“Ve kuş!” diye bağırdı Barda. “Bir resimde ibiği var, diğesinde yok.”

“Bir kovandan çıkan arılar diğesinden çıkanlardan daha çok.” diye ekledi Jasmine, istemese de araştırmanın içine girmişti. “Ve bakın... bir ağacın dutları, diğesinin çiçekleri var.”

“Bir taraftaki mantarlar lekeli, diğesleri düz.” diye belirtti Barda.

“Toplam beş fark var.” dedi Lief. “İşte bir tane daha. Bir ağacın sol üst köşesindeki dalın yaprakları var, diğesinin yok. Altı fark.”

“Bir resimde ermiş üç minik dal tutuyor, diğesinde iki! Yedi!” diye fısıldadı Jasmine.

Dikkatlice baktılar ama başka bir şey göremediler.

“Numara yedi.” diye mırıldandı Barda. Sesi rahatlamanın vermiş olduğu huzurla kısılmıştı. “Aradığımız harf S.”(*)

“Hayır!” Jasmine tekrar halıyı gösteriyordu.

“Bekleyin, başka bir şey gördüm! Yanındaki torba. Bir torbanın bağı var, diğesinin yok.”

“Haklısın!” diye bağırdı Lief. “Sekiz! O zaman Nöbetçi'nin adının ikinci ve son harfi E.”(**)

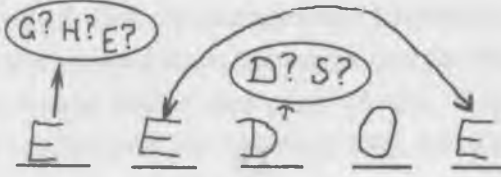
“Bizim zaten bir E'miz var.” diye fısıldadı Jasmine.

“Çok kurnaz.” diye söylendi Barda. “O bizim buna kanacağımızı sandı. Ve neredeyse kanıyorduk.”

Lief kâğıda tekrar yazdı, sonra onlara gösterdi.

* Seven: Yedi.

** Eight: Sekiz.

“Eedoe. Adı Eedoe.” Jasmine önündeki kanepeye çöktü. “Ah, başardık!”

Ardından gelen rahatlamanın getirdiği sessizlikte, Lief dün geceki hafif müziğin tekrar başladığını fark etti. Bunun Nöbetçi'nin uyandığı anlamına geldiğini biliyordu.

Muma bir göz attı. Fital erimiş mumun içinde yüzerek dengesizce titreşiyordu. Sönmek üzereydi. Ama bunun artık bir anlamı yoktu.

Halının üstündeki ermişler üzgün gözlerle ona baktılar. Dostlarım artık üzgün olmamız için bir neden yok, diye düşündü. Neredeyse...

Ve sonra gördü.

Bir ermiş kolu, üzerinde kuş duran cübbesinin ipini tutuyordu. Diğeri tutmuyordu.

Lief elindeki kâğıda salakça baktı. Göğsü sıkışıyordu. Nefes almakta zorlandığını fark etti.

“Lief, sorun ne?” diye fısıldadı Jasmine. Ama Lief cevap veremedi. Hızla cam kapıya doğru yürüdü.

“Söyle!” diye onu zorladı Barda. “Eedoe!”

Lief dudaklarını bastırdı. “İsmi Eedoe değil.” dedi kısık bir sesle. “Sekiz değil dokuz fark var. Kayıp harf N.^(*) Adı... Nöbetçi'nin gizli adı Endon.”

* Nine: Dokuz.

15

KUTU

Kapı sessizce açıldı. Cam masa ve altın kutu orada bekliyordu. Ama Lief, Barda ve Jasmine dehşete kapılmış bir hâlde oldukları yerde kalakalmışlardı.

“Olamaz!” diye fısıldadı Jasmine. “Nöbetçi, Kral Endon olamayacak kadar yaşlı. O adam zaman kadar yaşlı görünüyor.”

“Kötülüğün uşağı olarak on altı yıl yaşamış.” dedi sıkıntıyla Lief. “Kötülük onu içten içe yiyip bitirmiş. Baban bile şimdi onu tanıyamaz.” Eğer babası arkadaşının ne hâle geldiğini günün birinde öğrenirse neler hissedeceğini düşünürken çok üzüldü.

“Jarred her zaman Endon’un zayıf olduğunu söylerdi.” diye homurdandı Barda. “Salak ve zayıf. Dünyadan kopmuş, güç ve dalkavukluğa alışmış. Ama yine de onu sever ve korumaya çalışırdı. Endon’u saraydan ve ölümden kurtardı. Niçin? Bunun için mi?”

“Babam Tora’nın yardımını reddedeceğini nereden bilebilirdi ki?” diye bağırdı Lief. “Endon’un bütün kaybettiklerini tekrar kazanmak için karanlık tarafa geçeceğini nereden bilebilirdi?”

“Ona ‘Endon’ deme.” diye çıkıştı Barda. “O artık Endon değil, Nöbetçi. Ve hiçbir şey kazanmış değil. Aslında kandırıldı ve kullanıldı. Sevilmedi, tek başına...”

Jasmine’in nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve dikkat kesildi. “O tek başına.” diye tekrar etti. “Tek başına! Kraliçe nerede? Vâris nerede?”

Herkes suskundu. Geçirdikleri şok bir an için akıllarındaki bütün fikirleri silip süpürmüştü. Ve Jasmine’in gerçekten önemli bir soruyu yakaladığı ortadaydı.

“Babam Kraliçe Sharn’ın güçlü biri olduğunu söylemişti.” dedi Lief. “Güçlü ve cesur. Sarayda söylendiği gibi şımarık, herkesin gözdesi olan biri değil. Belki de Endon, Gölgelelerin Efendisi’ni dinlediği ve Nöbetçi’ye dönüşmeye başladığı için onunla kalmayı reddetti. Belki de çocuğu alıp kaçtı.”

Arkadaşlarına döndü, yüzü ümitle ışıldıyordu. “Eğer bu doğruysa, eğer Sharn ve vârisleri güvenli bir şekilde bir yerde yaşıyorlarsa Endon’un neye dönüştüğünün önemi yok. Bulmamız gereken kişiler vârisleri.”

O anda, sarayda bir yerde, ayak sesleri ile birlikte çeşitli hırıltılar duyuldu. Gitgide yaklaşıyorlardı. Hepsi de korkunç bir tedirginlik içindeydi.

“Çabuk olun!” diye mırıldandı Lief.

Hemen arkasından gelen Barda ve Jasmine ile beraber çabucak küçük odaya girdi. Beraberce masaya yaklaşp önünde durdular.

Emily Rodda

Ama Lief daha elini kaldırmadan kapıdan bir ses duyuldu. Nöbetçi orada duruyordu, yüzü öfke ve yıkılmış gururunun şaşkınlığıyla kırış kırıştı. Arkasındaki canavarlar hırladılar.

“Demek!” diye bağırdı Nöbetçi. “Adımı öğrendiniz. Bu sizi şaşırttı mı?”

“Biraz.” dedi rahat bir tavırla Lief.

Nöbetçi dudak büktü. Ama Lief, o kırmızı gözlerin derinliklerinde içten içe bir saygı pırıltısı gördü.

“Bugüne kadar bir kişi daha bunu başardı.” dedi. “Ve gerçek, hazmedemeyeceği kadar ağır geldiği için odaya girip ödülünü almayı reddetti. Bana küfrederek vadiden ayrıldı. Benim tarafımdan lekelenmiş hiçbir şey istemediğini söyledi.”

Lief hemen adamın kim olduğunu anladı. Bu adam Deltora'nın her tarafını gezip amacı için müttefik, silah için para ve malzeme arıyordu. Bu adam onları Kayıp Vadi'ye gelmemeleri için çok ciddi bir şekilde uyarmıştı. Her zaman, onlara Deltora için verecekleri savaşın kralsız, büyüsz kazanılması gerektiğini söylemişti. Onlara, yerine getirmeye çalıştıkları şeyin boşuna olduğunu sert bir dille açıklamaya çalışmıştı.

“Ecel.” diye mırıldanınca Barda ve Jasmine'in bir an için kasıldıklarını hissetti.

Nöbetçi alay edercesine güldü. “O en sonunda benim adımı öğrenmiş olsa da ben onun adını asla bilemedim. Ne yazık ki burada kalmadı. İçindeki acı ve nefret içimi ısıtıp yaratıklarımı sevindirdi.”

Sakalını okşayarak kurnaz bir şekilde üç arkadaşına baktı. “Onu takip edip kaçacak mısınız?”

Kayıp Vadi

“Hayır, kaçmayacağız.” dedi kabaca Barda. “Ödülümüzü alacağız.”

Lief elini altın kutunun üstüne koydu. Nöbetçi'nin kırmızı gözleri kendisine çevrilince bedeninde bir yanma hissetti. Babasının arkadaşı Endon, iğrenç bir şekilde tamamen değişmişti.

Ecel bunu baştan beri biliyordu, diye geçirdi aklından kızgınlıkla. Ve bize söylemedi. Hayır, kendine sakladı. Her şeyi sakladığı gibi. Hiç kimseye güvenmeden. Kendisi dışında hiç kimseye. Ne pahasına olursa olsun.

Kapıdaki yaratıklar yine inleyip hırladılar. Lief kızgınlığını hissedebileceklerini biliyordu. Bu onlar için yemek içmek gibi doğal bir şeydi. Şimdi anlamsız şeyleri düşünme zamanı değildi. Sürgüyü itti. Kutunun kapağı açıldı.

İçindeki siyah bir kadife üzerinde duran, büyük elmas parıltıydı.

Lief mücevheri kaptı ve sıkıca tutarak olduğu yerde döndü.

“Defolun!” diye yılan gibi tısladı Nöbetçi. “Ödülünüzü alın ve gidin!”

Vadiye çıkan kapı açıldı. Sis odaya dolarken yumuşak, iç çekişi andıran sesler duyuldu.

“Lief!” diye zorladı Barda. Lief'i açıklığa doğru çekmeye çalıştı.

Ne var ki Lief yüzüne hücum eden kanı hissederek olduğu yerde durdu.

“Ne istiyorsun?” dedi kaba bir tavırla Nöbetçi. “Kazandığınız yetmedi mi? Benimle alay etmek mi istiyorsunuz?”

Emily Rodda

“Hile yaptın?” diye bağırdı Lief, sesi öfkeden titriyordu. Avucunda parıldayan mücevheri uzattı. “Bu bir elmas olabilir. Ama Deltora Kemerini’ninki değil!”

“Size kutunun içinde olanın dışında bir söz vermedim!” dedi Nöbetçi. “Size açıkça söyledim, ödülünüzü alıp gidebilirsiniz. Hepsi bu kadar.”

“Sen bize hazinenin Deltora Kemerini’ndeki elmas olduğunu söyledin.” diye ısrar etti Lief. “Bize odayı ilk gösterdiğinde gerçek mücevher buradaydı. Ama şimdi yok.”

Canavarların hırlamalarını umursamadan bir adım öne çıktı. “Biz sarayında diğer parçaları ararken, onu sen değiştirdin Nöbetçi.” diye bağırdı. “Onu başka bir mücevherle değiştirdin. Böylece oyunu kazansak bile gerçek hazine kaybolmamış olacaktı.”

Nöbetçi gözlerini kıstı. “Bunu nereden bilebilirsin?” diye bağırdı.

“Nasıl bildiğim önemli değil!” diye bağırdı Lief. “Önemli olan yalan söylemiş ve hile yapmış olman. Kurallara uyma konusunda böylesine ahkâm kesen sensin.”

“Peki, siz kurallara uydunuz mu?” diye alay etti Nöbetçi. “Evet! Mücevheri kutudan aldım ve dışarıda bir yere sakladım. Buraya koyduğum mücevher açgözlülüğünüzü fazlasıyla tatmin edecekti.”

Öfke içinde nefes nefese onlara doğru ilerledi, yaratıkları ayaklarının dibinde hırlıyorlardı. “Peki, beni kim izliyordu?” diye patladı. “Arkamı döner dönmez elması kim çaldı? Sizin

grubun dördüncü elemanı. Oyunu oynamayı reddeden kişi. Vadeden çıkıyormuş numarası yapan!”

“Neridah mı?” diye güçlkle konuştu Lief. “Ama... bizim bundan haberimiz yoktu!”

“Siz öyle olduğunu söylüyorsunuz.” diye dudak büktü Nöbetçi.

“Tabii ki bilmiyorduk!” Jasmine kapının eşiğinde, neredeyse girdaplar yapan sislerin içinde saklanmıştı. “Eğer bilseydik, zamanımızı saçma oyununla boşa harcar mıydık? Neridah nereye gitti?”

Nöbetçi omuz silkti. “Bu sizi ilgilendirmez. Siz ödülünüzü aldınız.”

Lief yumruklarını sıkarak ileri çıktı. Yaratıklar hırladılar.

“Lief, hayır!” diye atıldı Barda. “Unut gitsin. Neridah’ın izini bulmamız gerekiyor. Şu ana kadar epey yol almıştır.”

Lief onu umursamadı. Gözleri Nöbetçi’ye odaklanmıştı. “Neridah nerede?” diye yumuşak bir şekilde sordu. “Vadiden ayrılmadı, değil mi? Onun ve elmasın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Peki, biliyorsam ne olmuş?” dedi Nöbetçi, en az onun kadar yumuşak bir ses tonuyla. “Bunu sana söylemeyeceğim. Ne yani hayatımdaki en önemli şeyi gerçekten sana vereceğimi mi sandın? Efendimin gücünün simgesini? Bana güç ve zenginlik getiren şeyi?”

“O sana sadece kül ve toz getirdi Nöbetçi.” diye atıldı Lief. “Seni yoksulluk ve acıyla sardı. Onu kurnazlık, üçkâğıt, hırsızlık

ve kaba kuvvetle elde ettin. Onun tarafından lanetlendiğini eminim çok iyi biliyorsun.”

Kırmızı gözlerinde bir şey titreşti. “Sen kimsin?” diye mırıldandı Nöbetçi. “Kim oluyorsun da bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Tıpkı senin gibi ben de *Deltora Kemerini* okudum.”

“Bence ondan fazlası var.” dedi Nöbetçi. “Sanırım sizler onlarsınız! Bana söylenen kişiler.” Başıyla Jasmine’e bir işaret yaptı ve kız isteksizce uzanıp başındaki şapkayı çıkardı. Kıvrık kıvrık siyah saçları omuzlarına düştü.

Nöbetçi acımasız bir şekilde gülümsedi. “Ve demek ben de kandırıldım.” dedi. “Siyah kuş tabii ki sisin dışında kaldı. Grubunuzun son üyesi olan hırsız, zekânızdan dolayı sizi sadece para için takip ediyordu. Ah... sizi neredeyse elimden kaçıyordum.”

Nöbetçi’nin bir kez daha kırmızı gözleri Lief’e döndü. “Onu bana ver.” diye emretti. “*Deltora Kemerini* bana ver!”

Lief ellerinin beline doğru gittiğini hissetti. Parmakları kemerin tokasını buldu. Alnından terler akıyordu, bütün gücüyle ellerini kemerden uzaklaştırmaya çalıştı. Eli topazın, yakutun, opalin üzerinden kaydı ve tılsım, gökyüzü taşı lapis-lazuritin üzerinde durdu. Parmakları onu kavradı ve sıkıca tuttu.

“Bu seni korumayacak.” dedi kabaca Nöbetçi. Pride, Envy, Hate ve Greed ayaklarının dibinde ağızlarından salyalar akıtarak hırlarken öne çıktı. Uzandı ve elleri kemere pençe gibi yapıştı.

Nöbetçi’nin gözleri zaferle dolup ışıldadı, sonra aniden fal taşı gibi açıldı, cehennem ateşi gibi yanmaya başladı. Onlara dehşet içinde odaklanmış olan Lief, alevlerin içinde binlerce resim gördü.

Ama kemer buz gibiydi.

Nöbetçi'nin ağzı acı çığılığıyla bir karış açık kaldı. Ve canavarlar, etrafında sıçrayıp uluyarak kafalarını geriye atıyor, ondan uzaklaşmak için kendilerini bağlayan şeritleri çekiyorlardı.

Lief sendeledi. Serbest kalmış, büyü bozulmuştu. Nöbetçi dizlerinin üstüne çöküp başını geriye attı, elleri hâlâ kemeri sıkı sıkı tutuyordu. Pride, Envy, Hate ve Greed çılgıncasına ona saldırdılar. Ağızlarından köpükler saçarak korkunç dişleriyle cübbesini parçalıyor, giysisinin altındaki pörsümüş gri eti ortaya çıkarıyorlardı.

Sonra, Lief dehşet içinde cübbenin neyi sakladığını gördü. Nöbetçi'nin göğsünde büyük, irin salgılayan dört tane yumru vardı. Bunlar vahşi yaratıkları şişman boyunlarından Nöbetçi'ye bağlayan, yılan gibi kıvrılıp bükülen ve nabız gibi atan et şeritlerdi. Nöbetçi Pride, Envy, Hate ve Greed'in yavru hayvanları olduğunu söylemişti ama gerçekte onun parçalarıydılar. Kendi vücudunun iğrenç uzantıları.

“Beni serbest bırakın!” diye bağırdı Nöbetçi. “Beni canlı yiyorlar! Şeritleri kesin! Ah, size yalvarıyorum!”

Lief'in kılıcı elindeydi. Kulakları yaratıkların kükremeleri, adamın feryatları ve arkadaşlarının dehşet dolu çığıklarıyla dolarken etten şeritleri bir kılıç darbesiyle kesti.

Yaralardan sarı-yeşil sıvı fışkırdı. Kıvrılan şeritlerin kesilmiş uçları yerde korkunç bir şekilde çırpınıyorlardı. Canavarlar saldırmak istedilerse de hemen yere yığıldılar. Bir süre kıvranıp durduktan sonra kımıldamaları kesildi.

Emily Rodda

Nöbetçi'nin parmakları gevşedi. Kırış kırış yüzü Lief'e döndü. Kırmızı gözlerindeki ateş yavaş yavaş söniyordu.

"Elmas." dedi çatlak bir sesle. "A! Kadının yanında. Bulunduğu yerde. Irmak..."

Geriye doğru yığıldı. Lief, Jasmine ve Barda dönüp koşmaya başladılar.

CEVAPLAR

Neridah ırmağın içinde sırtüstü yatıyordu. Sular yavaş yavaş görmeyen gözlerinin üstünden akıyor, saçları başını çarptığı kayanın üstünde dalgalanıyordu. Buz gibi elinin içinde büyük bir elmas duruyordu.

“Göründüğü kadarıyla onu Nöbetçi öldürmemiş.” diye mırıldandı Jasmine. “İrmağı geçerken kazayla kayıp düşmüş, başını çarpmış ve boğulmuş.”

Söylediklerinin ne anlama geldiğini fark ettiği için Lief’e baktı ve dudağını ısırıldı. “Özür dilerim.” dedi. “Eğer beni dinleseydiniz burada ya da buna benzer bir yerde biz yatıyor olacaktık. Bu lanet... çok güçlü.”

“Nöbetçi’nin hırsızlardan korkmaması gerektiğini bilecek kadar güçlü.” dedi sıkıntılı bir şekilde Barda.

“Dikkat edin!” diye bağırdı Jasmine, Lief suya geldiğinde.

Lief başını salladı. “Bizim korkmamıza gerek yok.” Üzerinden sular akan koca mücevheri alırken belindeki kemer ısınmıştı.

Emily Rodda

Kemeri çıkarıp yere sererken sis etrafında dönüp gölgelerle ve fısıltılarla doldu. Altı mücevher altı çelik madalyonun üzerinde parılıyordu. Son madalyon doldurulmayı bekliyordu.

Lief büyük elması yerine itti. Küçük bir tık sesiyle yerine oturdu. Ait olduğu yer orasıydı. Kemer tamamlanmıştı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra fısıltı tekrar başladı. Şimdi daha da artmıştı. Sis dalgalandı, sanki canlıymış gibi yerden yükselip ağaçlara doğru kıvrılan sütun ve spirallere dönüştü. Ardından, ortaya berrak havada gözlerini kırıştıran insanlar çıktı. Erkekler, kadınlar, çocuklar ısınan ellerine, yavaş yavaş renklenen cübbelerine ve sonra birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Ansızın cam kırılması gibi büyük bir çatırtı ve şangırtı duyuldu. Bir anda vadi rengârenk oldu ve göz kamaştıran bir ışıkla doldu.

Lief, Barda ve Jasmine, binlerce insanın ağaçların arasında, mavi gökyüzünün altında duydukları büyük sevince tanıklık ettiler. Artık solgun, gri, boş bakışlı değil; rengârenk, sıcak ve canlıydılar.

Çoğu ince uzun boyluydu. Kara gözleri kalem kaşlarının altında parlıyordu. Siyah, ipek gibi saçları sırtlarına kadar uzanıyor ve cübbelerinin yenleri yerleri süpürüyordu. Gördüklerine inanamayacak kadar şaşkın olan Lief, Nöbetçi'nin sözlerini hatırladı.

Tebaamın ilk bölümü, kalabalık olarak kuvvetli bir rüzgârla geldi, onların yıkılmasına neden olan kibirleri hâlâ içlerinde tazeydi.

Ve sonra her şeyi anladı. Bunlar Tora'nın kayıp halkıydı.

*

Üç arkadaş kalabalığın içinde ilerledi. Her yerde onlara uzanan eller vardı. Ama artık bu eller hayat ve minnettarlık doluydu.

Tora halkı, Lief'in yaşamı boyunca Kayıp Vadi'de bulunmuş, ama ne yaşlanmış ne de değişmişlerdi. Yaşlısı, orta yaşlısı ve genci tıpkı yeminlerini bozdukları günkü gibi kalmışlardı. Lief, Barda ve Jasmine aralarında dolaşıp onların mahvoluşlarının öyküsünü tekrar tekrar dinliyorlardı.

Tünelin büyüü Tora'yı o kadar uzun süredir kötülükten korumuştur ki Tora'lılar tıpkı şehirleri gibi, verecekleri her kararın doğru ve mükemmel olduğunu düşünmüşlerdi. Endon'dan mesaj geldiğinde, her şeyi hesapladıkları gibi bunu da düşündüler: ihtirassız, nefretsiz, öfkesiz. Ama aynı zamanda sevgisiz, acımasız ve soğuk.

"Bu karar, güvene bir ihanet gibi görünmemiştir." dedi küçük bir çocuğun elini tutan genç bir adam. "Mantıklı ve adil görünmüştü. Bize göre kral bir yabancıydı. Adin ve Del'e giden Tora'lılar bile çok uzun zaman önce Del sarayındaki yaşamın bir parçası olmuşlardı. Şehirlerimiz arasındaki köprü olmaktan vazgeçmişlerdi."

"Ama kibrimizden bizi koruyan büyüü unuttuk." diye iç çekti koyu kırmızı cübbesinin içinde dimdik duran yaşlı bir kadın. "Büyüü sürdüren kadim yeminimiz eskisi kadar güçlüydü. O kadarını hesaplayamadık, çünkü o günlerde hep ileri bakıyor, geçmişe ve yaşananları düşünmüyorduk. O zamandan beri çok şey öğrendik."

Emily Rodda

Üç arkadaş ağaçların arasından sarayın olduğu açıklığa yürüdüler. Kalabalık sessizce onları takip ediyordu. Açıklığa yaklaşırlarken Lief rüya gördüğü hissine kapıldı. Her an uyana-bilirdi. Her an bir mücevher gibi parıldayan sarayın ve kırmızı gözleriyle dik dik bakan Nöbetçi'nin girdaplar yapan sisin içinden eliyle işaret yaptığını görebilirdi.

Ama saray sanki daha önce hiç orada değilmiş gibi ortadan yok olmuştu. Onun yerinde küçük bir ahşap kulübe vardı. Etrafında çiçekler ve yabani otlar büyümüştü. Kapısında, üzerindeki kaba cübbesi belinden kalın bir kordon iple bağlı sakallı bir adam duruyordu. Üzgün gözleri Lief'inkilerle karşılaştı. Tanıdık bakışlardı bunlar.

Adamın koluna konmuş olan siyah bir kuş vardı. Elinde küçük, gri bir kürk yumağı oturuyordu.

Daha Lief tek bir kelime bile edemeden Jasmine bir sevinç çığlığıyla ileri fırladı. Ardından Kree de ona doğru uçtu. Filli onunla buluşmak için sıçrayıp dişlerini takırdatıyordu. Sis kalktığı anda uçurumun kenarına gelmiş, yeni arkadaşlarıyla sabırla beklemişlerdi. Ama şimdi Jasmin'e kavuşmak için bir saniye daha bekleyemezlerdi.

*

Tekrar bir araya gelen grup yabancının yanına gitti.

“Sen o ermişsin... Halının üstündeki resimde olan ermiş.” dedi Lief.

Adam başıyla onayladı.

“Ve aynı zamanda Nöbetçi'sin.”

Adam elini kalbinin üstüne koydu. “Artık değil. Sayenizde.” dedi sakince.

“Ama... sen Endon değilsin, değil mi?” Lief cevabı zaten biliyordu ama duymak istedi.

Adam gülümsedi. “Hayır, değilim. Benim adım Fardeep. Bir zamanlar zengin bir adam olduğum doğru. Saygı gören ve hayatından çok memnun biri. Ama kral değiildim. Buradan çok uzakta, Rithmere denen yerde bir hancıydım. Ailem yok edildi ve hanım elimden alındı. Göründüğü kadarıyla Gölgelelerin Efendisi'nin ona ihtiyacı varmış.”

Üç arkadaş birbirleriyle bakiştılar. “Şampiyon Hanı'ndan bahsediyor olabilir misin?” diye sordu Barda.

“Orayı biliyor musunuz?” dedi Fardeep. “Evet. Şampiyon Hanı bir zamanlar benimdi. Ben hep oyunlardan hoşlanmışım-dır.”

Üç arkadaşın tüyleri ürperirken dudaklarında bir pişmanlık ifadesi belirdi. “Duyduğum kadarıyla artık Rithmere'de farklı tür oyunlar oynanıyormuş.” dedi. “Han çok büyümüş, benim zamandan daha farklı tarzda ve farklı bir nedenle işletiliyormuş.”

Derin bir iç çekti. “Ama o zamanlar Gölgelelerin Efendisi'nin planlarından haberim yoktu. Bütün bunlar o Deltora'yı ele geçirmeden çok önce oldu. Daha Endon kral bile olmamıştı. Olacakları bilmiyordum ve hiçbir şey umurumda değildi. Rithmere'den kaçtım. Gizlenmek ve huzur içinde yaşamak için bu vadiye geldim.”

Başını eğdi. “Ama huzur benden uzaklaştı. Mutsuzluğum ve öfkem onları en iyi şekilde kullanmayı bilen kişi tarafından

Emily Rodda

kullanıldı. Başlangıçta başıma gelen belaya kimin neden olduğunu bilmiyordum. Daha sonra, bana bazı yetenekler verilince, bunun da bir önemi kalmadı. Bunun nasıl olduğunu size anlattım. Kibir, kıskançlık, nefret ve açgözlülük içimde büyüdü. Ve zaman geçtikçe gördüğünüz şeye dönüştüm.”

Tekrar eli kalbinin üstüne gitti.

“Peki neden o oyunda Nöbetçi'nin adının Endon olduğunu sanmamızı sağladı?” diye sordu Jasmine. “Niçin o isim kapıyı açtı?”

“Bunu Gölgelelerin Efendisi istedi.” dedi Fardeep. “Daha en baştan, elması almak için buraya gelen herkesin aldanmasını istedi. Kral Endon'un karanlık tarafa geçtiğini ve onun uşağı olduğunu sanmasını istedi. Nöbetçi olarak bu fikri eğlenceli buldum. Ve size söylediğim gibi oyunları hep severim. Bu tarafım hiç değişmedi.”

Başını kaldırdı, ifadesinden sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu. “Siz gelene kadar, sadece yüzü yaralı adam... Ecel... bu bilmeceyi çözdü. Onun üzerindeki etkisi tıpkı efendimin beklediği gibi oldu.”

Tora'lıların toplanıp birbirleriyle fısıldaştıkları yere bir göz attı. Omuzlarını dikleştirdi ve onlarla konuşmaya gitti.

Yalnız kalır kalmaz, “Bundan çok önemli bir şey öğrendik.” dedi Jasmine. “Anlaşıldığı kadarıyla Gölgelelerin Efendisi, Endon'un vârisinin değil de Endon'un önemli olduğunu sanıyor.”

“Hem öyle düşünse bile bunun bizim de farkında olduğumuzu bilmiyor.” dedi düşünceli düşünceli Lief.

Fardeep ve insanlar onlara doğru geliyorlardı. “İmkânınız varken dinlenmek için bizimle kalacağınızı umuyoruz.” dedi oldukça sert bir şekilde Fardeep, bir adım öne çıkmıştı. “Size sunacak fazla bir lüksümüz yok ama artık vadide herkese yetecek kadar yabancı yiyecek var. Ve yanında verebileceğimiz dostluk ve sevgi de.”

“Bu yeteri kadar lüks zaten.” diyerek gülümsedi Barda. “Ve biz bir süre için seve seve kalacağız. Neridah’ı gömmemiz gerekiyor. Ayrıca konuşmamız gereken çok şey var.”

Fardeep büyük bir rahatlamayla, “Bu isteğimizi reddetseydiniz bile sizi suçlamazdım.” dedi. Omzunun üstünden kalabalığa bir göz attı. “Onlar da beni affettiler.” dedi alçak sesle. “Bu beklediğimden ve hak ettiğimden çok çok fazla.”

“Biz seni gönülden affettik.” diye seslendi kalabalığın önündeki iri yarı, mavi giysili bir kadın. “Senin hatan bizimki gibi sadece körlük. Sen izin verdiğin sürece burada kalacağız ve sana minnettar olacağız. Çünkü bizim gidecek başka bir yerimiz yok.”

“Tora her zamanki gibi tüm ihtişamıyla sizleri bekliyor!” diye seslendi Barda.

Ama insanlar pişmanlıkla başlarını iki yana salladılar. “Biz asla geri gidemeyiz.” diye söylendi mavi giysili kadın. “Şehrin ortasındaki mermer anıt çatladı ve ateşi artık yanmıyor. Yemin bozuldu, bu kötülük asla çözülemez.”

Çözülebilir, diye düşündü Lief. Çözülebilir.

Emily Rodda

Bunun nasıl olacağını biliyordu, ama daha zamanı gelmemişti. Çünkü hâlâ Deltora'nın vârisinin bulunması gerekiyordu.

Peki nerede? Bu koca krallıkta Endon, Sharn ve çocuklarının böylesine uzun bir süredir saklandıkları yer neresi olabilirdi? Kendisi ve arkadaşları nereye bakacaklarını ya da nereden başlayacaklarını bilmeden onu nasıl bulabilirlerdi?

Ansızın içini bir hüznün kapladı. Sonra belinde ağırlık yapan kemere tekrar dokundu.

Saklandıkları yeri bulacağız, dedi kendi kendine. Her neredeyse, ne kadar uzakta olursa olsun. Çünkü artık bir rehberimiz var. Kemer tamamlandı. Ve bize yolu o gösterecek.

